

Nắng Hè Quê Ngoại

Tác giả: Việt Thi

Thể loại: Tuổi Học Trò

Website: <http://motsach.info>

Date: 26-October-2012

Chương 1/12

Con mưa đêm đầu mùa thật lớn, làm cho con đường trải đá đỏ dẫn vào xã, vốn xuống cấp đầy những ổ gà lớn nhỏ, giờ càng tệ hại hơn và bụi đường.

Nhưng nếu chịu khó nhận xét thì cỏ cây, hoa lá xanh tươi, vươn cao mầm sống hơn, bởi đám mưa như tắm rửa bụi đường. Thiên Trang cầu nhau Thùy Dương khi nhìn con đường.

-Hết chuyện rủ rồi! Khi không lại kéo ta về quê. Ở đây có gì vui chứ?

...Còn nữa, mới nhìn con đường dẫn vào nhà ngoại mi thôi là ngán tới tận cổ luôn, làm sao dám lội vào? Thôi! Không chơi nữa, ta về!

-Ý! Đừng nói chơi nha Trang.

Thùy Dương kêu lên - tiểu thư quen rồi, chưa lội đã vội la ré. Nè! Lên xe đi, ngồi cho vững đó, ta chạy nha.

-Nhắm ổn không vậy? Toàn ổ gà, coi chừng té là "cái mũi ăn trâu, đầu xỉa thuốc" cho biết thế nào là lẽ độ...

Nói xong, Trang giành lấy tay lái. Chiếc xe chồm lên, lao đi thật nhanh, làm tung toé những bụi sinh, khiến bao nhiêu người đi bộ phải nhăn mặt khó chịu. Thiên Trang vẫn phớt lờ, như không hề xảy ra chuyện gì cả.

-Trang ơi! Chậm chậm lại đi, đoạn đường này trơn lắm coi chừng trượt bánh xe.

-Còn lâu, tay lái ta cứng lắm, sẽ không có gì, chỉ cần mi chịu khó ngồi im.

-Nhưng chạy xe kiểu này, thật ngại, bởi ai cũng nhìn tụi mình cả.

-Kệ họ! - Thiên Trang ngẩng cao mặt tiếp tục nhấn ga - Mình ở thành phố về quê chơi mà, có phải cần đạo mạo như bà cụ non không chứ?

Đường sinh...bị lấm đất là lẽ đương nhiên, biết sao hơn? Còn nữa, chiếc xe này bản thân đã là phân khối lớn rồi. Chạy tốc lực ấy đâu có gì quá.

-Nhưng...lỡ té là quê lắm.

-Sợ gì. Ở đây đâu ai biết mặt mình. Nhưng nếu bị cười thì hử mười cái răng. Nói thật lòng nha Thùy Dương, nếu biết về quê ngoại mi, cực khổ thế này... ta thà nằm chèo queo ở thành phố còn hơn. Nơi sinh lầy...khổ ơi là khổ. Không biết ở được đây mấy ngày nữa.

-Đừng có mà nói nữa, rồi đây Trang sẽ mở rộng tầm mắt mình hơn nhiều.

-Ý! Trang ơi...coi chừng đó!

Thùy Dương kêu to cũng là lúc chiếc xe thắng gấp lại. Chiếc xe đạp của hai anh con trai, chắc đang đi học ngược chiều bị đè bẹp. Niềng bánh cong rất thảm hại.

Cả bốn, hai trai và hai gái không ai bị gì cả. Thiên Trang mím môi quắc đôi mắt đẹp, cau mày nhìn họ, đang xanh xám mặt.

-Nè! Chạy xe kiểu gì vậy? Bộ đui hả? - Trang cao giọng - Ở đây chứ ở thành phố là toi mạng như chơi đó, biết chưa?

-Trang! - Thùy Dương kéo tay bạn nói nhỏ - Minh đừng người ta hư xe mà...nói năng gì kỳ vậy, khó nghe lắm.

-Gì chứ? - Trang hai tay chống mạn sườn lớn tiếng - Không nói như vậy làm sao họ biết mình ngu. Con trai gì dở hết biết đường dở. Đứng hoài làm chi? Dựng xe tui lên rồi cút xéo đi, chằng ràng thấy ghét. Bỏ cái mặt...thở đìa.

Trang càng nói càng hăng, chửi như tát nước vào hai anh con trai lạ, khiến Thùy Dương đâm ngại ngùng lúng túng. Cô muốn mở miệng nói lời gì đó, nhưng không còn kịp, bởi tiếng Thiên Trang lại cất lên tiếp tục. Lần này còn chanh chua hống hách hơn nhiều so với bao lời lẽ lúc này.

-Sao chứ? Không chịu dựng lên à? Hay muốn ăn vạ. Nè! Đừng thấy dân thành phố về quê là cố gây chuyện để đòi tiền đó. Đùng hòng, một xu cũng không bao giờ đâu.

-Trang! - Dương kéo tay bạn - Ít lời một chút đi. Minh có lỗi đó.

-Ai nói? Tao không bắt bồi thường ngã, trầy sơn xe còn nói chi lỗi với phải. Thùy Dương, phụ một tay đi. Cần quái gì bọn họ.

-Ồ! Hai cô hi hục dựng chiếc xe đứng lên. Trang thản nhiên đề máy cho nổ rồi giục bạn.

-Lên đi Thùy Dương!

-Minh đi sao? - Dương lo âu nhìn về phía hai anh con trai đang im lặng đứng gần đó - Còn xe đạp thế này thì sao đây?

-Mặc kệ họ! Bộ liên quan tới mình sao. Đi! -Trang lại giục lần nữa.

Thùy Dương ngần ngừ do dự, lòng cảm thấy thật bất an. E dè, cô bước lại gần nói nhỏ - Hai bạn thông cảm cho nhé! Tai nạn thôi. Minh...xin lỗi, quả thật không muốn như vậy. Làm ơn dẫn xe sửa hộ và...cho phép mình phụ chút ít tiền công.

-Tôi không nhận đâu. - Anh con trai mặc áo sơ mi dài tay lên tiếng, có vẻ gì đó rất bất bình - Đã biết mình có lỗi làm hư xe tôi rồi, thì làm ơn dẫn đi sửa giùm.

Thật ra tôi không muốn gây khó dễ làm gì. Nhưng...quả là người ta thích gây chuyện. Nhận tiền để khiến bị coi thường tham lam.

-Coi như...cho tôi xin lỗi - Thùy Dương năn nỉ - Bỏ qua đi! Bạn là con trai mà, mắc mớ làm gì.

-Trai gái gì cũng có lòng tự trọng của nó chứ? Ỉ chạy xe gắn máy làm phách được hay sao? Dựng người ta không một lời phải trái hoặc hỏi thăm. Còn lớn tiếng chửi như tát nước vào mặt. Con gái gì mà hung dữ, đánh đá quá trời, ai chịu cho thấu?

Tóm lại tôi không đồng ý cho đi nêu như chưa thoả đáng.

-Nè! Đủ rồi đó - Thiên Trang xen vào hách dịch - Sao mới gọi là thoả đáng đây? Trời mưa đường trơn hôn ai nấy giữ. Máy người chạy xe đạp, chậm chạp, tại sao không chịu tránh đường thì ráng chịu.

Còn đòi bồi thường hả? Chuyện đó lâu đi. Con trai nhà quê không biết lịch sự, thiếu "ga lăng". Bà đặt nói lý lẽ.

Nhưng mà...nói đi còn nói lại, tôi thì không thiếu gì tiền đâu. Cần bao nhiêu nói đi, chiếc xe đạp này mua đứt luôn đó...mấy trăm ngàn? - Giọng Thiên Trang khinh khi miệt thị - Hay một triệu? Cũng nên lắm chứ? Có dịp ráng đạp đở, để dành luôn.

-Thiên Trang! Cho tao xin đi - Thuỳ Dương nhăn nhó - Ở đây tiền bạc không giải quyết được gì đâu. Dùng lời lẽ phải trái hay hơn nhiều. Vả lại, theo tao tự mình dùng dây buộc chân thôi. Có ai muốn khó dễ chi, cựa cãi hoài mệt quá.

-Mày im đi cho tao nhờ! - Trang giận dữ - Hôm nay mới thấy mày ngu tới mức độ như vậy.

Không nói nhiều lời nữa, tốn "calo" vô ích. Tóm lại -Thiên Trang bước nhanh tới, cái ví xinh xinh lấm khá nhiều bùn đất còn treo lủng lẳng nơi cổ chiếc xe giật lẩy, lôi ra một cục tiền loại năm mươi ngàn đếm nhanh mười tờ rồi cao giọng nói, có vẻ gì đó như ban bố - Đây cầm lấy năm trăm ngàn rồi cút xéo đi mấy..."thằng nhóc" đừng có làm phiền chỗ chị mày đi chơi.

Thiệt là xui xẻo hít sức, mới ra đường toàn gặp ma.

-Xin lỗi...Chúng tôi không cần tiền, yêu cầu cô nên lịch sự và ăn nói có văn hoá một chút.

Nhìn kỹ mình đi. Chưa chắc ai lớn tuổi hơn ai. Không được gọi nhóc này nhóc nọ - vẫn anh con trai áo xanh lên tiếng - Cô đừng hư xe, theo luật phải sửa. Còn nữa tay bạn tôi bị đau, đã ra máu cần đến trạm y tế băng bó. Tôi thật sự không muốn làm phiền, nhưng buộc lòng phải thế.

-Tức là sao đây? Trang cắt ngang đánh đá tiếp -Nhìn kỹ mặt tôi đây nè. Con nhỏ này không quen nghe lời người lạ, nhất là những con trai "nhãi ranh".

Thuỳ Dương lên xe đi. Đứng hoài làm gì? Còn tiền đó, nhận hay không thì tùy, không hơi đâu ép uống. Lên nhanh Thuỳ Dương.

Nè! Còn nữa. Không chịu lấy tiền bồi thường thì có ngon đạp xe đuổi theo đi, mấy "em trai" của chị.

Thiên Trang nói nhanh rồi kéo tay Thuỳ Dương - xong chưa, ta chạy à?

-Nhưng THuỳ Dương chưa kịp nói gì đã chới với vội ôm Thiên Trang bởi chiếc xe chồm lên lao vút về phía trước bỏ lại sau lưng, chiếc xe đạp cong niềng cùng số tiền và hai anh con trai thảm hại với sinh lầy văng tung toé từ đầu tới chân.

Họ ngao ngán, lắc đầu nhìn theo bóng cô gái thị thành, chanh chua, đánh đá, ngổ ngáo khó ai bì.

Minh - tên anh con trai mặc áo xanh nhìn bản hỏi:

-Mày sao rồi THắng, hết đau chưa, sao im lặng nhăn nhó hoài vậy?

-Tét một đường, chảy máu rồi - Thắng kéo cao ống quần để lộ đôi chân đen thui, rạch một đường dài, tuôn máu đỏ thắm. - Đau muốn chết, hơi đầu cãi cự với mấy bà chằn lửa đó.

Nói xong, Thắng khom người lôi chiếc xe đạp dựng đứng, đầu nghèo sang một bên thảm hại tiếp - Con nhỏ cầm tay lái chiếc Dream II đó, xài sang quá trời, dựng sơ sơ bồi thường cả năm trăm ngàn, thiệt tao không dám nghĩ tới.

Ai cũng như nó, tao tình nguyện cho xe cong niềng hoài hoài.

-Thôi đi ông nội! - Minh nạt nhỏ bước theo bạn - Nó ỉ giàu làm phách, kênh đời thấy ghét.

Nếu là con trai tao nện cho vài đấm vào mặt cho bỏ tật ta đây.

Còn số tiền này hả, mai sáng đem qua trả lại cho rồi, lấy nhục lắm. Đưa xe về nhà tao mua niền sửa tốn vài chục ngàn. Uống phí mấy đêm đi soi ếch.

-Nè! Mà biết con nhỏ nhà giàu đó ở đâu sao mà đòi đem tiền tới trả hả Minh?

-Ừ! Nhưng không phải nó mà là Tí Ti tức tên nhỏ Thuỳ Dương đó. Cháu của bà hai đầu con rạch trên. Cái chỗ nhà ngói có hàng xoài de ra sông, tao với mày hái trộm hoài đó, biết không?

-Nhớ rồi. Nhưng sao mày biết rành vậy? Nè! Đừng có thấy người sang bắt vàng làm họ. Thiên hạ cười chết đấy.

-Con khi! -Minh cáu tiết nói lớn - Cho ta còn năn nỉ bù vài châu phở nữa, chưa chắc gì chịu làm bạn với "bà chằn" dữ dằn đó.

Nói thật nha Thắng, con trai bụi mình hết thời lắm mới dám ba đầu sáu tay "cua" người đẹp "lửa" ấy.

-Nói gì thì nói, nhưng phải công nhận con nhỏ đó đẹp thiệt đấy Minh ơi. Nhất là đôi mắt mơ lắm.

-Cho tao xin! - Minh xá dài - Cái nét luôn đánh chết cái đẹp. Và lại vốn sinh ra quá dữ điều kiện, thường khinh đời, ta đây.

Nếu có dịp - Minh mím môi gật gù - nhất định dạy cho cô ta bài học.

Con gái thành thị sợ nhất là rắn và sâu. Để xem, dựng mấy thứ đó có bò ra mà năn nỉ bọn mình không thì biết?

-Bộ mày định trả thù vật sao? Con trai như thế "tôi" lắm đó.

-Tao mặc kệ! - Minh cười mồm mím - Tóm lại nhìn thử coi lúc khóc con nhỏ nhà giàu đó có dễ ghét giống như khi nãy không.

Thôi! Đưa xe đây, tao về, mày khởi dẫn qua cây cầu dừa, tron lắm dám chùng té luôn xuống đó mất công lặn mò.

-Con khi, nên nhớ tao đâu phải dân thị trấn mà đi cầu bị té. Nè, giỏi thì lo sửa, mai còn tới trường.

-Ừ! Khởi lo đi! - Minh rẽ vào nhà còn ngoái lại dặn Thắng - Tối đem đèn bình qua soi cá nha,

không được ở nhà coi tivi đó.

-Biết rồi, dận mãi! Nói dai y như "bà tám" ấy.

Chương 2/12

Buổi trưa ở thôn quê không khí thật trong lành, mát mẻ. Bao ngọn gió lay nhẹ những cành cây, hoa lá...

Cạnh bờ ao sau nhà, những hoa ổi lung linh lay động và vài cành rơi bay bay in trắng xoá dưới mặt nước lăn tăn theo chiều gió thoáng đưa, khiến Thiên Trang lim dim trên cái võng mắt dây trong bụi rậm không tài nào ngủ được.

Cái mũi cứ phồng lên, hít lấy hít để hương vị ngọt ngào êm ái đó. Cô nhòm lên cầm que cây vố nhẹ vào võng của THuỳ Dương gọi.

-Ngủ chưa Dương?

-Chi vậy? - Dương dụi mắt hỏi.

-Có ổi chín đó, hái ăn.

-Buồn ngủ quá! Thuỳ Dương lười biếng ngã nằm trở lại võng - Chiều rồi "tính sổ" luôn.

-Không được. Thơm thế này làm sao mà ngủ. Nè! Ngồi dậy đi, tìm xem trái chín ẩn ở cành nào.

-Nhưng mới vừa ăn xoài và mặn với mắm đường, giờ ăn thêm ổi nữa coi chừng bị "tào tháo" rượt đó.

-Kệ! - TRang cười khi -Miễn sau không đến nỗi đi thăm bác sĩ là ổn rồi. Nói thật nha vườn nhà ngoại đủ các loại cây trái.

Muốn ăn gì có đấy. Còn nữa hôm qua ta thấy mấy trái cóc treo lủng lẳng trên cao, thèm hái ghê đi.

Non non thứ thế gọt vỏ xanh, chấm muối ớt dầm cay...ái chà!

Thiên TRang dùng lại nuốt nước bọt vào bụng chép lia - Ngon ơi là ngon. Tuyệt không Thuỳ Dương.

-Quý ơi, tả làm chi mà sống động đến thế. Báo hại ta cũng chảy nước dãi rồi nè.

-Thế thì đừng ngủ nữa - TRang nhảy phóc khỏi võng kéo tay Thuỳ Dương - Hái ổi đi. Chín cây ăn ngọt lắm. Vả lại ruột đỏ, loại này khỏi chê.

Bây giờ ta mới cảm thấy chẳng hối tiếc vì lỡ nghe lời mi về quê hè.

Cả một bầu trời xanh cao, lộng gió, không khí thì dịu mát trong lành thơ mộng. Chẳng bù ở thành phố bụi khói ồn ào, luôn náo nhiệt đình tai, nhức óc. Đi thôi Dương ơi.

Thiên TRang kéo tay bạn, cả hai chui vòng qua từng gốc cây, để tìm ổi chín. Cô ngẩng lên, nheo nheo đôi mắt vì mặt trời chiếu nắng.

-Chắc chắn cây này rồi. Xem kia Thuỳ Dương, chùm ổi trên cao vỏ mỏng lắm rồi. Nè! Ta leo nhé.

-Cẩn thận đó, không khéo ngã xuống ao, ướt như chuột lột bây giờ.

-Còn lâu mới sợ, vả lại lỡ té xuống ao cũng đâu có đau gì.

-Nhưng uống nước no bụng.

-TRừ xui không hà - Trang cười khi và leo thật nhanh như một chú sóc nhỏ. Một vài cành nhỏ gãy kêu rần rạt, nhưng không làm cô gái thành thị chùng bước. - Thuỳ Dương ơi, trái chín nhiều quá. Ta thả xuống, mi chụp nha.

-Ừ!

-Coi chừng rớt đó!

-Biết rồi! - Dương chụp lấy, rồi kêu lên - Đùng hái nữa, quá nhiều ăn không hết đâu.

-Xuống uống lắm. Chín cây, chim dễ ăn. Á...á...-Thiên TRang chọt kêu rú lên kinh hoàng. Thuỳ Dương ngẩn đầu cũng hoảng hốt không kém.

-Trời ơi...TRang coi chừng. "Ùm" nước bắn lên cao văng tung toé. Trang chìm nhanh xuống ao, để rồi loì ngoì lên đập tay chân loạn xạ, cổ vùng vẫy, nhưng co nước như vô tình cứ kéo rít cô chìm xuống.

Cứu tao...Dương - TRang ú ớ gọi lớn. Thuỳ Dương lính quýnh như gà, thật sự không biết làm gì bây giờ bởi cô cũng không hơn gì Trang đâu có biết lội.

Ngoại ơi...ngoại - Dương gọi lớn - Ngoại ơi...cứu con Trang đi, nó bị chìm xuống ao rồi.

-Trời đất ơi, làm sao bây giờ.

Ngoại chạy ra. Tội nghiệp thân già cũng lúng túng. Chọt bên kia rào giậu, xanh ngắt mỏng tơ. THắng bay qua, nhảy ùm xuống. Kéo Thiên Trang đang mệt lả, sắp hết hơi vào bờ.

Cái ao trong veo giờ đục ngầu.

-Trang ơi...Trang! THuỳ Dương bật khóc khi thấy bạn xanh lè, ngoắc ngoải nằm xui cò. Toàn thân sưng nước. Từng sợi tóc dài đen mượt, se thành lọn lò xo xuống mặt. Ngoại hối thúc:

-Nhanh lên cháu, phụ bà một tay, đem nó vào nhà xoa dầu kéo cảm lạnh.

-Dạ! -THắng bế xốc Thiên TRang đem nhanh vào nhà để xuống giường.

-Ngoại ơi, xoa dầu đi.

-Ờ, cảm ơn cháu nhiều.

-Dạ không có chi ạ.

-Anh gì đó, cảm ơn nha - Dương lí nhí - Không có anh đến kịp thật không biết thế nào.

-Có gì đâu - THắng cười sung sướng gãi nhẹ đầu rồi như chọt giật mình khi thấy cậu ăn mặc độc

nhất một cái quần đùi để lộ cặp chân dài đen thui.

Bối rối cộng đỏ mặt. Thắng lủi thật nhanh ra cửa và biến mất sau giậu rào.

-Ê thằng quý - Minh nhồm đầu khỏi bụi cây đập mạnh tay lên vai bạn - Đi đâu mà ướt mem vậy?

-Tắm.

-Sao không rủ tao với thằng Thiện?

-Ai biết đâu - Thắng lấm lét như sợ Minh biết được việc mình mới vừa ra tay nghĩa hiệp cứu bà chằn thành phố khỏi một phen hú vía ba hồn. Và nhất là đôi mắt đen lay láy của cô cháu gái bà ngoại hai cứ nhìn mình, có vẻ gì đó nể phục lẫn biết ơn.

Tự nhiên THẮNG thấy mình oai phong lẫm liệt vô cùng.

-Nè! Mà y thù người nghĩ gì vậy?

Minh đập nhẹ vai bạn hỏi làm Thắng thót người, lại gãi đầu hình như đó là một tật cố hữu khó sửa đổi được của anh con trai này.

-Lúc nãy bọn Lệ Hoa và Cẩm Thi có tới đó - Minh lại nói - Nó bảo ngày mai hai đứa mình tập trung tại trường.

-Chi vậy?

-Phụ đạo hè. Mà được chọn vào đội học sinh giỏi hoá của huyện, còn tao thì toán.

Cả hai chuẩn bị thi toàn thành phố vào tháng tới.

-Còn hai nhỏ đó - THẮNG hỏi - Tụi nó thi môn nào. Mình ở huyện làm sao giỏi bằng học sinh thành thị lên trên đó...tao nghi bị "đo ván" quá trời. Rớt quê dữ lắm.

-Sợ quái gì - Minh cứng cổ cãi - Ăn thua gì, mình cố gắng. Học sinh giỏi ngoài năng khiếu, còn phải biết chuyên cần nữa, vả lại đậu được vòng này, coi như kỳ thi tuyển tới khoẻ re "như bò kéo xe" chẳng sợ rớt chút nào.

-Con khỉ - THẮNG quàng vai bạn - "Bò kéo xe" mệt thấy mồ, khoẻ nổi gì. Thôi về, chiều đến nhà Lệ Hoa để biết thêm chi tiết. Mà đi không tao đợi.

-Chết rồi, ai như nó đang tới kìa - THẮNG lúng túng nấp vội vào lùm cây nói nhỏ với Minh - Làm ơn kéo nó vào nhà trước ngời chơi đi. Tao lòn ngã sau, thay đổi áo quần chỉnh tề ra liền. Để Lệ Hoa bắt gặp ăn mặc thể này có môn độn thổ luôn.

Nói xong là THẮNG chui vào bụi lom khom một mạch. Minh thản nhiên thọc hai tay vào túi quần huyết sáo, bài ca ưa thích. Cặp mắt kín đáo liếc về phía các bạn gái đi tới. Tiếng Lệ Hoa cất lên.

-Minh tới tìm THẮNG hả? Gặp chưa?

-Rồi! -Minh gật đầu - Hoa cũng tới tìm THẮNG? Nó không có nhà, hình như nó đi câu cá.

-Xạo! - Hoa cười cười - Khi nãy mới thấy đây.

-Không tin thì kiểm thử đi. Ai hơi đâu xạo làm gì. Hay vào nhà ngồi chơi, hy vọng nó có thần giao cách cảm sẽ về.

-Ừa Cẩm Thi đâu? - Minh nhìn quanh - Qua nhà bà hai rồi. Cẩm Thi thân với hai con nhỏ ở thành phố về lắm. Nghe đâu, sáng ngày mai tụi nó qua cõn chơi.

-Thiệt à? Trời, dạo này gió lớn, sóng nhiều, qua sông cái ớn lắm.

-Toàn là tiểu thư, tay yếu chân mềm lỡ có bề gì, là làm mối cho cá.

Vả lại, hai con nhỏ đó khó ưa lắm. Hách dịch thế nào ấy. Mấy ngày trước, bữa trời mưa đó, đụng độ rồi. Bà chần lữa ấy dài cái miệng cả khúc. Khác xa bọn con gái lớp mình.

-Thôi đi ông trời - Hoa đập nhẹ vai Minh thân thiện - Nói xấu người vắng mặt, mà là con gái nữa khó nghe lắm. Chuyện rủi ro, ai muốn, bỏ qua cho rồi.

Nghe Cẩm Thi nói hai nhỏ đó học cù lắm, cùng khối với bọn mình đấy. Nhất là Thiên Trang đấy, một tay toán có hạng của trường nó. Năm nào cũng dự thi cấp thành phố cả.

Lần này Minh coi chừng gặp oan gia trong lần thi này đó. Quả đất vốn tròn nha bạn.

-Xi! Còn lâu mới ngán. Vào nhà Thắng đi Hoa.

-Ừ!

Cả hai cùng dậm bước thì Cẩm Thi đã gọi giựt lại.

-Ê! Chờ tí - Theo sau Thi là Trang và Thuỳ Dương - Cả ba có vẻ rất tâm đắc.

Minh cau mày khó chịu ra mặt nói nhỏ với Lệ Hoa:

-Bà đừng chờ đi, tôi không thích.

-Con trai nhỏ mọn quá chẳng đáng mặt đâu.

-Kệ -Minh bỏ đi, chỉ còn lại Lệ Hoa. Thật lòng mà nói, cô cũng không thích lắm hai cô bạn thị thành này.

Ở Thiên Trang có cái gì đó kể cả, đàng chi, dễ khiến người đối diện dễ tự ái. Chẳng phải Lệ Hoa cố chấp, nhưng qua lần đầu trò chuyện, thái độ và giọng điệu cô con gái nhà giàu này thiệt khó gần. Cẩm Thi sáp lại hỏi:

-Minh và Thắng đi đâu rồi Hoa?

-Ở trong nhà.

-Nãy giờ có nghe Thắng nói gì không? - Thi nhanh miệng - Hai bạn này muốn qua đây cảm ơn đó.

- Về chuyện gì? - Hoa ngạc nhiên và tò mò lần lần kín đáo quan sát hai người con gái trước mặt. Ngược lại Thiên Trang cũng thế. Nét kiêu kỳ đến khó ưa.

Chợt Trang véo tay Thuỳ Dương nói:

-Về thôi. Chắc khỏi cần cảm ơn đâu tại người ta tự nguyện, chứ mình đâu có nhờ vả gì.

-Trang! - Thuỳ Dương nhỏ giọng - Không có THẮng mà chết rồi, còn đâu lớn tiếng. Một câu cảm ơn có gì quá đáng đâu. Nè! Theo Cẩm Thi vào nhà đi.

-Tao nói không - Trang nhấn giọng - Bất quá li xì công ấy một ít tiền là đủ. Lời cảm ơn tao ít dùng đến lắm. Đôi lúc người ta ra uy cứu mình cũng chưa chắc vì lòng nghĩa hiệp vốn sẵn có.

-Nè! Đừng có nói bậy. THẮng nghe được kỳ lắm - Thuỳ Dương nhăn nhó - Ở thôn quê này, lạm dụng tiền bạc là không nên chút nào. Trang nhất định phải cảm ơn THẮng mới được. Nếu không ngoại sẽ la đấy, lối xóm ở đây trọng tình nghĩa lắm.

-Nhưng ta đâu phải dân xứ này, càng không muốn mình đồng hoá ở đây.

Nè Thi! Mi cầm lấy tiền gửi biểu cho anh bạn THẮng gì đó đi. Tùy thích, nói sao cũng được.

-Trang à, theo Thi thì...-Cẩm THi lăm lét nhìn về phía Lệ Hoa, rồi ngần ngại cầu cứu đến Thuỳ Dương.

-Dương ơi, tính sao đây?

-Theo tôi, tốt hơn hết là Trang hãy cất tiền lại - Hoa đột ngột lên tiếng, giọng nó không thân thiện - THẮng tốt bụng lắm, cả xóm này ai cũng biết. Chưa bao giờ bạn ấy làm việc gì để đòi thù lao. Chuyện cứu giúp TRang thế nào cũng không nghe nói lại. Cho nên chắc chắn khỏi cần trả công.

Dù rằng lời cảm ơn chỉ là hình thức, nhưng có lẽ dễ chấp nhận hơn là dùng tới sức mạnh đồng tiền.

Còn nữa, năm trăm ngàn hôm trước tôi giữ đây nè. Minh với THẮng nhờ trao lại tận tay TRang với Thuỳ Dương, xe đạp họ cũ kỹ tồi tàn rồi, không phải tốn ngàn ấy tiền đâu.

Bọn mình còn đang tuổi cấp sách đến trường mọi nhu cầu đều nhờ cha mẹ. Ai may mắn được sanh ra chốn sang giàu, nhiều tiền lắm bạc đó là phần phước. Nhưng cũng đừng lấy đó làm cao ngạo để có thể nghĩ mọi vấn đề đều giải quyết được với đồng tiền có sẵn, rủng rỉnh trong túi.

Con người nhất là lứa tuổi chúng ta hơn nhau được là ở cái đầu ý thức cao và mạnh. Trang có trình độ học vấn tốt, cuộc sống phát triển chốn văn minh, lịch sự hơn nơi này thì hãy thận trọng nhận xét cho chính xác, khi kết luận một con người.

THẮng và Minh là bạn học của Hoa với Cẩm THi, cho nên ít nhiều hiểu được tính họ. Nghèo khó thật đó, nhưng không tham tiền đâu.

TRang muốn dùng tiền lán lướt hoặc nhả ý gì đi nữa thì xin lỗi nha bạn đã làm to rồi.

-Mây...- Trang bùng mặt giận dữ theo bao lời nói từ tốn điềm đạm mà sâu sắc của Lệ Hoa.

Hình như cô gái kiêu kỳ này không giữ nổi sự bình tĩnh nên mạnh tay gạt phắt cọc tiền, Hoa xè ra trả lại.

Những tờ giấy bạc rơi xuống đất và bay là đà ngổn ngang. THuỳ Dương kêu lên, ngổi thụp xuống nhặt, cả Cẩm Thi cũng làm theo. Nhưng Hoa cản lại:

-Thì! Mình về thôi. Tiền là của Trang tự lượm lấy.

-Nhưng...-Thì do dự -Sao phải ra nông nổi thế này chứ? Cùng làm bạn có phải vui vẻ hơn không. Hiểu lầm nhỏ thôi, bỏ qua đi.

-Hoa cũng mong như thế, nhưng có lẽ không được. Thuỳ Dương này, tội mình vẫn là bạn như ngày nào. Hoa về nha. Nếu có rảnh theo Cẩm Thi tới nhà mình chơi. Cây me ngọt sau nhà vẫn chờ Dương đó "Tí Tí" - Hoa háy mắt tinh nghịch đùa cùng cô bạn nhỏ.

Ở họ có kỷ niệm dài ngày thơ vui nhộn, cùng sống suốt những năm tiểu học. Ở làng quê ven con sông nhỏ luôn chở nặng phù sa làm đỏ ngẫu màu nước mỗi lần lớn ròng.

Thuỳ Dương nhìn Lệ Hoa bồi hồi xúc động. Năm năm theo cha mẹ lên thành học, cô vẫn về quê ngoại mỗi khi hè đến. Vui chú ve sầu nỉ non hát lời tạm biệt và họ ríu rít gặp lại nhau, tay bắt mặt mừng. Lú lo trò chuyện, kể nói về miền quê êm đềm bình dị và thơ mộng với những đêm trăng trải dài trên đồng ruộng còn trog gốc rạ thơm mùi lúa mới. Người hàn huyền đất thành phố muôn ánh đèn màu. Bộn bề cuộc sống công nghiệp và cùng định hướng nhắm tới một tương lai sau này.

Bao mùa hè qua đi vẫn luôn sống mãi trong tâm hồn hai cô bạn, duy chỉ có mùa hè năm nay sao mà buồn đến thế không biết.

Thuỳ Dương đã về ba bốn ngày, nhưng Lệ Hoa vẫn chưa đến chơi như dạo nào. Hôm nay tình cờ gặp, không khí ngọt ngào đến không thể hình dung.

-Lệ Hoa! - Giọng Thuỳ Dương rung rung muốn khóc - Đừng giận nhé! Thật ra, Dương nhớ nhỏ lắm đó. Có mua quà nữa. Nhưng chờ hoài Hoa không đến.

-Dương có làm gì Hoa giận đâu, chỉ tại bạn việc ruộng vườn thôi -Hoa cười để lún sâu một đồng tiền bên má trái duyên dáng - Vả lại, định tuần tới rủ Dương sang nhà làm "bánh xèo".

-Thiệt không? Ôi Dương thích lắm đó - Dương vỗ tay vô tư reo lên và ôm chầm lấy Lệ Hoa thân ái vô cùng.

Cử chỉ và điệu bộ hồ hởi đó khiến con giận lẫn tự ái trong lòng Thiên Trang bốc cao lên cực độ.

Bởi vốn sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, cha mẹ cưng chiều hết mực, muốn gì được nấy. Thiên Trang tự cho mình có đặc quyền hơn mọi người cùng trang lứa, ngay trong tình bạn, chung lớp, chung trường.

Bước đầu tiên này giờ Lệ Hoa đã nói bao lời làm bề mặt Thiên Trang, bây giờ đến Thuỳ Dương thân thiết với nó. Thiên Trang coi như bị bẻ mặt và loại trừ khỏi vòng tay bè bạn xưa của họ.

Gầm gừ giận dữ Trang lớn tiếng gọi:

-Thuỳ Dương! Tao về đây - Nói xong Trang quay lưng bước thật nhanh.

-Trang! Trang! - Cẩm Thi gọi lớn.

-Kệ nó! - Dương cười nhẹ, nhưng kém vui thấy rõ - Tính nó hay bốc đồng, hờn mát, nhưng mau nguội lắm.

Thật ra vì con một, giàu có và học rất giỏi nên sinh hư. Bởi ông trời ưu đãi nó quá nhiều, nhưng nói chung không đến nỗi khó gần như Hoa tưởng đâu. Chuyện khi nãy bỏ qua nha. Hy vọng từ từ sẽ thân được.

Thôi THùy Dương về nha, cho gửi lời cảm ơn THắng nhiều. À phải! THắng mới dọn tới xóm này hả Hoa?

-Ừ! Nhà khi xưa ở thị xã, mới mua đất về đây lập vườn. Học cừ và tốt bụng lắm.

-Thiệt à?-THùy Dương thích thú. Giới thiệu cho Dương kết thân đi. Nè đừng có học lại những lời Thiên Trang khi nãy nha. Coi chừng Thắng giận lây qua mình luôn đó.

-Không có đâu - Cẩm Thi xen vào và chia tay về phía Thùy Dương - Nè, cầm lấy mà đem tiền về đi.

Thật không ngờ Thiên Trang cố chấp đến như vậy. Mới quen tuy hơi chói tai vì giọng điệu ta đây, nhưng vẫn chấp nhận được. Còn hôm nay - Cẩm Thi lắc đầu ngao ngán - Không thể chịu nổi. Nói chung là Thùy Dương cừ khôi lắm mới thân được cùng bà đó.

-Coi vậy chứ, cũng có rất nhiều tính tốt và hay - Thùy Dương chống chế - Đôi lúc nó cũng ngoan như mèo đấy.

-Giận thì như cọp chứ gì? - Hoa xen vào pha trò làm cả bọn cùng cười. Những âm thanh yêu đời vút cao vui nhộn.

-Thôi, mình về nhà ngoại nhé! - Dương nắm tay hai bạn - Nhớ đừng quên đã hứa gì đó. Tuần sau chiên "bánh xèo" phải giữ lời đó.

-Tất nhiên rồi -Hoa cười vẫy tay nhìn theo bóng THùy Dương. Tình bạn của họ vẫn không hề thay đổi. Ngọt ngào êm dịu như màu đỏ hoa phượng, nên thơ quyến rũ như tiếng ve gọi hè...

Chương 3/12

Minh cởi trần hi hục kéo chiếc ghe nhỏ trườn dài trên bãi bồi. Ở khoan một chiếc chài và đầy ắp cơ man nào là cá, nào tép còn tươi rói. Nhất là những chú cá linh trắng xoá phơi bụng, chiều nay nấu một nồi canh chua với bông sún, món an bình dị miền quê, nhưng đậm đà hương vị.

Nước lớn thật nhanh, nhảy bãi xoá hết dấu chân. Minh cột ghe lui cui thu dọn cá vào rổ. Chợt có tiếng động, những cây sậy khô mập ú ven sông gãy kêu rần rắt. Bóng Thiên Trang hiện ra với nét mặt quạu đeo. Đôi mắt hung dữ cụp xuống buồn buồn, ươn ướt.

Nhìn quanh, Trang ngồi bẹp xuống thêm cỏ thưa, đưa những ngón tay thon dài trắng muốt bực từng sợi nhỏ bay bay theo gió. Đôi mắt mơ màng quyến luyến nhìn theo. THật lòng mà nói hiện tại phút giây này Minh nhận xét Thiên Trang thật thùy mị, dịu dàng biết bao nhiêu, khác xa một trời một vực với cô gái thị thành hung dữ.

Minh chép miệng lẩm bảm - Hoa hồng nào cũng lấm gai nhọn, khôn hồn thì đừng mó tay vào, nếu không bị đâm đến chảy cả máu.

Mặc kệ đi, lo mà về, còn đi ôn bài học nhóm, dây dưa vào mệt lắm.

Cầm lấy chài và rổ cá, Minh lăm lũi tránh xa cô gái kiêu sa được một khoảng thì nơi Thiên Trang phát ra tiếng kêu thất thanh kinh hoàng đến tột độ.

-Á...á...trời ơi...á...-Giọng la ú ớ run rẩy, gần như kiệt hơi sức. Minh đứng lại do dự rồi lắc mạnh đầu, dẫn bước.

-Trời ơi...tôi...sợ quá...Ai cứu giùm.

Giọng la yếu dần và tắt lịm.

Cau mày, Minh để rổ cá xuống đất và quyết định quay nhanh lại coi sự thể thế nào, lý do gì mà la như vậy.

Lỡ có gì quá đáng, người ta la mà bỏ qua thì ân hận lắm. Con trai thù dai, nhỏ mọn kỳ khôi không dám nhìn thiên hạ đâu.

Càng suy nghĩ, Minh càng đi nhanh và chợt thấy lo âu khi không còn nghe tiếng kêu thành lời của Thiên Trang nữa mà chỉ nghe văng vẳng tiếng rên. Có vẻ gì đó đau khổ sợ hãi lắm.

Cơ chân Minh vụt chạy nhanh tới bên THIÊN TRANG. Nhìn quanh không thấy gì, ngoại trừ nét mặt dễ ghét ấy xanh như tàu lá, cắt không còn một giọt máu. Run rẩy hốt hển mắt chăm chú nhìn con vật bé nhỏ đang di động chậm chạp từ tốn bò từ chân người tới đùi.

Con sâu vằn vện lông mọc dựng đứng tua tủa và dẻo quẹo cứ say mê bò tới. Người Thiên Trang như mềm nhũn đi, lả ra gân xủ.

Minh lắc đầu nhìn đến thương hại cô gái thành phố. Giờ đây đã nhắm nghiền đôi mắt lại vẻ cam chịu nhẫn nhục.

Những giọt lệ sợ hãi trào ra lăn dài xuống má.

-TRang! Thiên Trang - Minh gọi nhỏ ân cần - Không sao chứ?

-Con sâu...nó...-TRang lắp bắp.

-An tâm đi, tôi bắt nó ném xuống sông, trôi theo dòng nước rồi, cá nuốt vô bụng từ lâu. Đừng sợ nữa. Mở mắt ra đi.

Trang hi hí và mở choàng mắt. Từ xanh run rẩy nét mặt Trang chuyển dần sang đỏ gấc có lẽ vì thẹn, bởi để Minh nhìn thấy con sợ hãi nhược điểm của mình. Sau giây phút như tỉnh táo, TRang đứng nhanh dậy, quắc mắt nhìn Minh khinh miệt nói rõ từ tiếng một:

-Vừa lòng chưa nhóc? Con trai mà trả thù hèn hạ quá. Cút mau đi.

-Nè! Nói gì lạ vậy? -Minh chau mày - Tôi bắt sâu giùm Trang kia mà, sao lại ăn nói như thế?

-Ai mượn chứ? Vừa đánh trống, lại vừa la làng ai còn lạ gì nữa, cóc sợ.

-Đúng là làm ơn mắc oán. Biết vậy để chết tại đây vì con sâu cho rồi. Người đâu không biết nói lý lẽ.

-Ừ đó, tức hả?- TRang chu miệng cái khoả lấp - Không mấy người thù vật, nhỏ mọn còn ai vào đây. Khi không con sâu biết bò tới nơi này, nhè tôi mà đeo vào chân à?

-Đúng là, vô duyên đến lạ lùng.

Minh tức anh ách, giận muốn nổ đôi mắt khi nhìn vẻ ngang ngạnh hách dịch đến khó ưa của Thiên Trang - Sâu là loại ở trong cỏ cây. Ai biểu thơ thần ngồi đó làm gì bị đeo lại đổ thừa cho người khác làm.

Nói thật nha, không hơi sức vô công rồi nghề làm chuyện tào lao binh đầu. Vói lại có biết người hung dữ như thế này, chần ăn, trần quần lại run sợ một sinh vật nhỏ thó chứ?

-Minh...

-Gì chứ? Nói không đúng à?Sợ còn chanh chua hơn lời tôi nhiều là khác.

-Thứ đồ con trai gì...-Thiên Trang lúng túng tìm lời, tự nhiên cô chùng giọng với cái nhìn diễu cợt khinh khỉnh của Minh - Cút đi...cút mau - TRang đột ngột hét lớn.

-Xì! Thèm ở đây lắm sao? - Minh bỏ mặt Trang quay bước, lòng tự rửa thắm con nhỏ quá khó ưa đáng ghét.

Biết thế, để con sâu đeo cho chết khiếp luôn. Lòng dạ chi không có chút gì nghĩ tốt cho người khác.

Còn mình nữa về luôn đi, ai mượn ra tay giúp đỡ làm gì chứ.

Minh vừa đi vừa lăm bắm bực bội.

Thuyền Dương cuống quít xô ra vừa chạy vừa làm loa tay gọi lớn.

-Trang ơi...TRang! Mi ở đâu?

Minh như điếc đi luôn một mạch không thềm chỉ.

-Minh ơi, có thấy Thiên Trang ngoài sông không vậy? - Thuỳ Dương chặn lại hỏi -Chỉ giùm Dương đi.

-Không biết - Minh cộc lốc - Tự tìm, ai hơi đâu để ý chuyện thiên hạ cho mệt.

Nó xong Minh cảm cú bước đi trước sự ngạc nhiên của Thuỳ Dương. Cô nhìn theo Minh rồi bắt đầu đi nhanh ra sông. Con nước đang lớn chạy mạnh,đổ ngẫu phù sa và đám lục bình với cành hoa tím nhạt hổi hả trôi theo dòng.

Những chiếc ghe nhỏ, xuống con cùc cặp bến sau bao nhiêu giây phút lên đênh cùng sông nước. Dương nhìn quanh, không thấy bóng Trang đâu. Lo âu gọi lớn thêm lần nữa:

-Trang ơi!...Trang! - Đáp lại lời cô là tiếng vi vu của gió đang tâm sự cùng cỏ cây - TRang! Đừng đùa nữa, ra đây ngay đi. TRang ơi...

Vẫn im lặng, Thuỳ Dương đâm bực bội vì mệt và tức. Cô ngồi xuống thềm cỏ chùi những giọt mồ hôi tuôn ra hai bên thái dương.

Gió từ ngoài sông lớn thổi vào thật mát, mon man làn tóc, phần nào xua bớt tâm trạng bứt rứt của cô.

Dương bật dậy cau mày, nheo mắt nhìn ra xa và kinh hoàng, khi thấy Thiên TRang cùng chiếc ghe của Minh đang bị con nước xoáy ở đầu con vàm chảy xiết quay tròn như con vù.

-TRang...TRang! - Dương gọi lớn khi thấy bạn cô lúng túng lụp chụp, lom khom muốn đứng lên.

-Trang ơi...ngồi trở lại đi...đừng có đứng té bây giờ...Ngồi xuống...

-Dương ơi...tiếp tao với...làm thế nào đây? Tao không thể được chiếc ghe này vào vị trí cũ. Tao sợ quá Dương ơi.

-Biết rồi - Dương làm loa tay cố nói lớn - Bình tĩnh đi. Không sao đâu, để Dương gọi người lội ra kéo ghe vào bờ.

-Nhưng nước chảy mạnh quá, cứ trôi xa hoài.

-Không hề gì đâu. Yên tâm ngồi cho vững nhé - nói xong Dương tuôn chạy như vận động viên điền kinh gọi thật lớn đuổi theo bóng Minh vừa khuất ở chòm cây trái.

-Minh ơi...Minh...quay lại đi...lại sông ngay...Minh ơi...

Lời kêu gáp rút khiến Minh cau mày khó chịu, nhưng vẫn bước đều không thềm quay lại.

-Minh, Minh - Thuỳ Dương mệt lả người cố đuổi kịp anh con trai hỏn hển nói - Ra sông, ghe Minh bị trôi rồi.

-Xạo! - Minh đứng lại - Đừng có xí gạt nha, lúc nãy cột dây kỹ lắm, làm gì trôi được.

-Ai biết, lỡ có người ghét tháo dây thì sao - Thuỳ Dương nói nhanh - Minh không ra nó trôi luôn

mất tiêu ráng chịu đó. Thuỳ Dương thấy xa lắm rồi. Nước cuốn đầu vằm ấy.

-Thiệt không?

-Ai nói dóc làm gì.

-Thôi chết rồi - Minh lại lật đật quay trở lại ra sông. Cả hai chạy nhanh. Thuỳ Dương cố sức thở không ra hơi mới theo kịp Minh.

Cậu con trai nhìn dòng sông vắng lặng, nơi cột chiếc ghe cũng không còn, cau mày hỏi:

-Dương nói nó trôi đâu rồi, sao không thấy gì cả.

-Kìa...Dương chỉ - Nó...tấp vô bụi bần bên kia đó.

-Ờ...Minh che tay nhìn cho rõ, rồi cởi cái áo ném xuống cỏ - Cảm ơn nha, Dương không phát hiện kịp là mất rồi.

-Nè! Minh định làm gì vậy?

-Lội qua sông kéo về - Minh nói tỉnh bơ - Để một hồi gió và nó vận xoáy trôi vạt ra sông cái, chảy luôn xuống cầu phà là chết.

-Nhưng, nước lớn lắm đó, chạy mạnh, liệu lội được không?

-Ăn thua gì. Cái vằm nhỏ này Minh với tụi con trai trong xóm lội đua qua sông hoài,, đâu có chi đáng phải sợ đâu.

Ủa! Thuỳ Dương ơi, hình như có ai trên ghe của tôi vậy?

-Thiên TRang đó -Thuỳ Dương đáp nhỏ và cố phân bua - Nó muốn tập bơi ghe, không ngờ.

-Cũng là cái bà chằn đó nữa - Minh quạu - phá phách, khó ưa. Ghe xuống người ta muốn lấy, lại không thèm hỏi mượn. Người gì đâu mà ngang tàng, không lịch sự.

Mặc kệ bà đi. Bỏ cho chết rục bên đó luôn - Minh càu nhàu bực bội. Nét mặt khó đăm đăm.

-Thôi mà Minh, coi như Thuỳ Dương xin lỗi, làm ơn giúp giùm lần này đi. Thiên Trang nó sợ lắm rồi. Để lâu chắc chết luôn quá. Thật ra nó cũng dễ thương lắm, không khó ưa như Minh tưởng đâu. Kéo ghè vào bờ giùm đi - Thuỳ Dương lay vai Minh, ánh mắt van nài thật tội nghiệp.

-Thôi được rồi, ghe là của tôi mà, lỡ trôi mất, không tiền mua lại đâu. An tâm đi, nhưng tôi nói cho Thuỳ Dương biết không ai hơi đâu giúp bà chằn đó cho mệt.

Nói xong Minh lao đầu xuống dòng sông chảy xiết. Cậu lội như loài rái cá, thật nhanh và khoẻ. Những sải tay vang rộng tuyệt vời rẽ nước lướt êm thật ngoạn mục.

Thuỳ Dương lúc đầu còn lo âu hồi hộp, nhưng bây giờ thật sự an tâm. NHỏ vỗ tay khen lấy khen để sự can đảm gan dạ của anh con trai miền sông nước.

Chỉ một loáng qua nhanh, Dương đã thấy Minh kéo được chiếc ghe vạt vào bờ và đang cố sức trèo lên cầm lấy mái chèo đẩy mạnh sang sông bên của Thuỳ Dương đứng mà không thèm nói một lời nào với Thiên TRang đang rung rức khóc vì sợ hãi.

Nhảy gọn lên, kéo dây cột chặt chiếc ghe Minh mới lớn tiếng:

-Lên đi cho tôi nhờ. Sao mà ngồi hoài vậy?

-Tôi run quá, chiếc xuồng chông chênh nên không dám đứng - Thiên Trang nhỏ giọng, cử chỉ điệu bộ thật đáng buồn cười lẫn tội nghiệp.

-Đứng lên đại đi, không té đâu mà sợ -Minh thúc giục - Nếu biết sợ thì đừng có tài lanh. Chút nữa làm mất luôn ghe của tôi rồi.

-Minh! -Thùy Dương nhăn mày - Có cần quạu đến như vậy không chứ?

-Bực quá biểu đừng nói. Nè! Đưa tay đây, kéo lên.

Minh kéo Thiên Trang lên bờ không nói gì thêm, chèo chiếc ghe đi nơi khác bỏ mặt hai cô bạn nhìn theo chưa kịp nói lời cảm ơn.

Trời bắt đầu tắt nắng, hoàng hôn về bên sông thật đẹp đến lạ lùng.

Ánh nắng cuối ngày còn sót, nhẹ rãi đều lên vạn vật cỏ cây. Hai cô bạn im lặng không nói. Họ hướng tầm nhìn ra xa bờ. Nơi đó những đợt sóng trắng xoá đang nô đùa, cười cợt chông lấp lên nhau và cùng tan biến để tiếp nối bao nhiêu đợt sóng khác, một cách vô tư lự.

Gió nhẹ nên dòng sông thật hiền hoà và thơ mộng. Chưa bao giờ Thiên Trang cảm nhận hết ý nghĩa của mùa hè bằng năm nay. Ở miền quê ngoại của Thùy Dương.

Có những cảm giác rất lạ đầy ấp trong lòng Thiên Trang mà từ trước tới giờ chưa từng xảy ra hoặc chợt đến.

Cô ưỡn cao ngực và hít lấy những làn không khí tươi mát trong lành mà nghe yêu đến từng thớ thịt mạch máu nhỏ trong cơ thể mình, một miền quê bình dị ngọt ngào và hiền hoà như dòng tay của mẹ.

Mọi việc đến và xảy ra với TRang như trong giấc mơ, thần thoại cổ tích mà ngày xưa mẹ kể.

Ôi yêu lắm, thiết tha một tổ quốc quê hương tôi.

Đẹp làm sao Việt Nam đất nước cùng những đứa con gan lì bền bỉ và sức trẻ, khoẻ như tụi con trai nơi này. Họ sống đầy nhiệt tình tâm quyết, không bon chen vật chất phù hoa.

Không màu mè đua đòi xa xỉ. Họ bình dị đáng yêu như đất mẹ, như con sông cùng cỏ hoa ngàn lá.

Tự nhiên bao khái niệm cũ kỹ lạc hậu trong đầu của Thiên TRang thay đổi hẳn. Đó là ý niệm về sức mạnh bản năng của đồng tiền. Bởi vì tiền không là gì tất cả. Con người ở đây sống vì tình yêu đồng loại rất chân thật.

Ai trên toàn cõi đất nước Việt Nam, mang chung màu da vàng máu đỏ đều có một tấm lòng.

Chương 4/12

Minh nằm dài xuống nền đất, lấy cuốn tập toán che mặt vờ như ngủ, còn Thắng thì tựa lưng vào thân cây xoài to. Cành lá sum suê toả một vùng bóng mát, cũng lim dim chuẩn bị du hành vào giấc mộng buổi trưa.

Chợt Minh nhồm người tay chống đầu, tay khều nhẹ THẮNG nói:

-Lệ Hoa trả cuốn tập toán chưa?

-Rồi!

-Sao không mang theo để cùng giải. Bài trong đó học búa lăm, một mình rất khó ăn. Lần thi này coi mời nuốt trọn lời con mắt đó.

-Tức sợ rớt chứ gì? - THẮNG nhìn bạn cười cười - Chưa ra quân đã muốn làm bại tướng. Tốt hơn hết là nên đầu hàng đi cho rồi.

-Còn lâu - Minh bật ngồi dậy cự - Mà đáng giá thằng bạn quá thấp đó Thắng. Nói thiệt nha đường ta đi chỉ biết tiến chứ không thể nào lùi được. Biết rằng giỏi có người giỏi hơn, nhưng ta tin mình sẽ đạt kết quả mỹ mãn nhất.

-Được như thế thì còn gì bằng - Thắng nhận đầu Minh xuống đất rồi nằm đè ngang người, cười to sáng khoái. Bầu trời trong mắt đôi bạn thân này là cả một màu xanh đầy ước mơ hy vọng.

Họ như những cánh diều căng gió, chấp cánh bay cao, cao mãi.

-THằng quý, nặng quá đi - Minh rên rỉ - Muốn "ám sát" Tân TRẠNG Khoa tương lai hả? Ngạt thở rồi đây nè.

Minh vung người cố lật Thắng nhưng không được. Cả khối thịt đè ngang làm cậu mất thế, nên thúc thủ, xuống nước năn nỉ.

-Ngồi dậy đi Thắng ơi.

-Không! Mà mạnh lăm, thả ra rồi vật chẳng lại. Ai ngu...- Thắng cười nói rồi tăng cường thủ thế, cả hai quần nhau cười vang một góc vườn.

Mặt mày áo quần dính toàn đất cát. Minh phải lia - Giỡn đủ rồi đó, học là vừa.

-Ừ! Nhưng phải kéo tay phân thắng bại mới được.

-Tháng rồi mà thua tao - Minh đồng dục - Hôn nay cũng chẳng hơn đâu, thách đấu chi cho mệt. Gọi "đại ca" là hợp tình chí lý rồi. Muốn lật ngôi hả, chưa phải lúc đâu "tiểu đệ".

-Á, cái thằng đạo này phách ta, không nói nhiều, anh hùng thì thử đi mới biết - Thắng chống tay chờ đợi. Minh cũng xắn cao tay áo, chuẩn bị sắp chiến thì Lệ Hoa đã tới, mang lĩnh khinh bao nhiều là thứ con gái thích.

Nào là mẹ, cóc, ổi, còn cả mặn và muối ớt.

-Cắm Thi ơi, bọn họ đây nè.

-Ờ, tao ra ngay - Tiếng Thi vọng đến.

-Học tới đâu rồi, lại đấu võ.

Hoa tròng mắt hỏi:

-Mấy chục đề khó không chịu giải, tới lúc thi la trời chẳng kịp thời gian.

-Kệ người ta. Bà lo thân bà đi - Minh trả lời, nhưng cũng bỏ cuộc chơi, ngồi ngay ngắn lại, hát đầu hồi - Tới nhà thầy sao rồi, thấy có vấn đề mới gì không, báo cáo lại đi.

-Xì! Làm như anh hai vậy - Hoa liếc ngang - Đợi Cắm Thi ra nó truyền đạt lại cho nghe.

-Ê Minh! Biết gì không? Có tin hấp dẫn lắm nè.

-Nói đi - Minh giục.

-"Bà chằn" đó, ra trường đăng ký học hè chung với khối mình. Tụi thằng Thiện, con Nguyệt bên KA2 nể nó lắm. Học rất cù, đồng đều các môn. Thầy giảng khen quá trời.

Nghe nói sắp tung cơ ra thi chọi nữa kia. Minh với THẮNG vắt giò lên cổ chạy đi là vừa.

-Có xạ phần trăm nào không vậy? Thắng chen vào - Tự nhiên chọi thử là sao? Còn nữa, Thắng không tin con gái giỏi môn tự nhiên hơn phe con trai. Trường mình chưa có đối thủ nào qua mặt nổi thằng Minh.

-Thì giờ có đó - Lệ Hoa cười mím nhìn Minh đang chăm chiu gì mà đôi mày cau lại, nhăn nhó như khi ăn gừng.

Tay vẽ vẽ gì xuống đất coi bộ chẳng quan tâm chi tới vấn đề nhỏ đang nói.

-Nó giải toán đó - Thắng nói nhỏ - Giữ yên cho Minh đi. Lại đây ngồi nè. Sẵn căn Cắm THI luôn. Miệng bà đó ra tới là y như đài phát thanh buổi sáng năm giờ.

-Nói xấu sau lưng hả Thắng - Thi cấu thật đau vào bả vai, làm cậu trai nhảy nhồm xuyết xoa chỗ đau.

-Ui da, móng tay dài như vuốt sư tử cái. Nhéo đau muốn chết luôn. Cũng mai là chưa thành bà "xã". Nếu không khi ghen ai chịu cho thối.

Nói xong là Thắng nhanh chân chạy ra xa tránh mười ngón tay vươn ra đầy đe dọa lẫn uy hiếp của Cắm Thi.

-Ngon đứng lại hãy nói em cung của chị - Thi rượt theo - Hôm nay không cào cấu thêm Thắng được mấy cái là không tha đâu.

-Nè! -Thắng đứng chệnh vênh ở cuối liếp vườn gọi lớn trêu chọc - Bối này em Thi...Hi...hi...hi...Hai đứa tụi mình là đôi chim liền cánh. Cây không thể thiếu cành, nếu như em có giận hờn, muốn nhéo đau "Qua" thì hãy để về nhà đóng cửa bảo ban nhao. Đuổi rượt thế

này, thiên hạ gièm pha dòm ngó...Hi...hi...hi...- THẮNG cười dài trề chọc làm CẨM THI tức muốn điên. Nhỏ hét lớn, giậm chân xuống đất nhưng không biết làm sao bắt kịp THẮNG. Nhìn Lệ Hoa cầu cứu.

-Tiếp chận đầu THẮNG đi Hoa.

-Thôi, cho tao xin - Hoa lắc đầu - Minh đang giải tích phân kia, la ré hoài. Hai đứa mi sáp lại là có chuyện. Khắc khẩu hả, còn hơn mèo với chuột, không biết sao chơi thân chung nhóm cho được.

- Quỷ đó ai thềm thân. Thấy khó ưa thì có - Cẩm Thi lăm bắm liếc THẮNG nửa con mắt.

Minh bỏ que củi nhỏ đứng lên vươn vai xen vào:

-Nên nhớ nha Thi, ghét của nào trời trao của nấy đó.

-Còn lâu - Thi dài miệng - Ở chung nhà hả, một ngày đánh cho THẮNG mười tám trận đòn chừa tật lặt đặt, nói trời, nói đất.

Lớp mình mà không có quỷ THẮNG trêu chọc phá phách hết người này sang người khác là bình yên lắm đó.

Cầu trời cho năm học tới chuyển trường đi nơi khác. Thi dám cúng thổ địa nòi chề thập cẩm lắm.

-Nè! Nói thiệt không? - THẮNG gọi lớn hỏi - Bây giờ nấu trước đi, sau khỏi cúng trả lễ. Thổ địa vùng này là Minh với THẮNG rồi còn gì. Hi...hi...hi...

THẮNG lại cười, khiến Cẩm Thi muốn ngồi yên một nơi cũng không được. Nhỏ bật dậy, chưa đuổi, THẮNG đã lao đi nhanh như thỏ nhỏ. Đầu còn ngoái lại thè lưỡi, phùng má liu liu cô bạn gái chung lớp, cạnh nhà.

-Á...

-Ồi... - THẮNG chơi với, mắt đỏ hào quang khi va chạm vào hai cô gái đang đi ngược chiều.

-THẮNG tuôn đầu dữ vậy? - Thuỳ Dương nhăn nhó ôm lấy mặt, xoa lấy, xoa để - Đụng như xà lan một trăm tấn vậy. Đau quá trời.

-THẮNG xin lỗi - Cậu trai làng lúng túng, bối rối đến đỏ mặt - Xin lỗi Thuỳ Dương nha. THẬT ra, vô tình thôi - THẮNG lại gỡ đầu.

-Nói vậy chứ, không có gì đâu - Thuỳ Dương cười nhẹ - THẮNG gấp chuyện gì sao?

-Đâu có, tại sợ Cẩm THI néo đầu nên né - THẮNG lại nhìn về phía các bạn đang chụm đầu cười mà rửa thắm - Đâu có biết Thuỳ Dương đang đi đến, nên mới lỡ đụng. Xin bỏ qua cho. Còn đau nhiều không THUỖ DƯƠNG?

-Hết rồi - Dương cười - Các bạn đang làm gì vậy? Cho tụi này tham gia được không?

-Phần tôi thì được - THẮNG liếc nhanh về phía TRANG tiếp - nói chung ở đây dễ kết thân cùng nhau lắm, nếu như người khác mới đến chịu hoà đồng.

-Ừa! Họ giải tán đâu hết rồi - Thắng kinh ngạc nhìn quanh - Sao không gọi tôi một lời chứ? - Minh ơi...Minh. THằng quý này, về cũng không kêu. Thôi chào Thuỳ Dương nhé, tôi cũng phải về.

Nói xong là Thắng phóng nhanh qua con mương nhỏ biến mất sau những lạng cây um tùm trĩu quả của vùng đồng bằng sông nước Cửu Long.

Thuỳ Dương im lặng nhìn theo rồi kín đáo quan sát nét mặt trầm buồn của Thiên Trang mà nhẹ lắc đầu nói nhỏ:

-Họ về hết rồi, ta đi thôi Trang.

-Điều này chắc hai ngày nữa tao phải về thành phố thôi. -Trang chán nản -Nghỉ hè ở đây buồn quá. Ngoài ta với mi không ai chịu kết bạn cả.

-Lỗi là không phải do họ mà ra.

-Trang biết, nhưng thật ra cũng cho ta cơ hội chứ? Cuộc sống phải từ từ thích nghi.

-Mình đã vậy thì họ cũng thế, cái gì cũng phải có thời gian. Còn nữa, nhất định phải tìm gặp Minh cảm ơn mới được. Cả xin lỗi nữa.

-Vấn đề này thì -Trang ngần ngừ có vẻ gì đó không đồng ý cho lắm, nhỏ bỏ đi tới gốc cây lúc này Minh và Thắng ngồi. Đôi mắt lơ đãng nhìn quanh.

Khung cảnh nơi này phóng tầm nhìn ra xa, lên cao rất đẹp. Bầu trời xanh trong lồng gió, và đây ắp những tiếng chim mùa hè hót vi von trên cành. Trang chép miệng ganh tỵ nói một mình:

-Bọn họ vui sống thoải mái và hồn nhiên quá. Xem ra ngoài học tập vui chơi chắc không có gì vướng bận vào cuộc sống.

Chẳng bù vào mình, mọi thứ đều làm cho tâm hồn thêm bao ưu phiền rắc rối. Cái tuổi hoa niên hầu như không còn nữa.

-Nè! Mi lắm bả gì hả? -Thuỳ Dương hỏi nhỏ- Hay thật sự nhớ ba mẹ?

-Không có, ta chỉ nghỉ tại sao cùng trang lứa mà mình không được như bọn họ ở đây -Nhỏ nhíu sâu đôi mày thanh tú -Xét về góc độ nào đó, vật chất hoàn toàn thua xa tụi học sinh thành phố, nhưng cũng có lẽ tâm hồn phóng khoáng tuổi trẻ và không bệnh hoạn hơn tụi mình rất nhiều.

-Không hiểu gì cả -Dương tròn mắt nhìn bạn như chờ đợi sự lý giải.

-Lại đây nhìn nè -Trang chỉ tay xuống đất, những hình vẽ ngang dọc rồi tam. Những con số li ti như bùa, ngổn ngang -Bài toán này rất khó thế mà Minh giải một lúc hai cách rõ ràng xúc tích, rất dễ hiểu.

-Vậy thì có ăn nhập gì với mình?

-Bởi thế mới nói, mình tuy hơn họ mọi ưu ái về cuộc sống, nhưng lại thua xa Minh ở trí tuệ thực tế.

Bây giờ ta đây mới thật sự mở rộng tầm nhìn cho bản thân mình, nhất định làm theo lời Thuỳ

Dương mà xin lỗi Minh. Giọng Thiên Trang cứng cõi và rất thành thật. Dương chưa kịp gạt đầu đồng tình thì tiếng Lệ Hoa cất lên khá gay gắt, không chút thiện cảm như chưa hề quen biết cả hai bao giờ:

-Muộn quá rồi, tốt hơn hết hãy giữ thói quen có sẵn. Hạ mình xin lỗi ư? Mất thể diện tiểu thư giàu có lắm đó. Vả lại bọn này nhà quê, khó dung hoà được với người thành thị.

Ai thì tôi không rõ cho lắm, chứ nhóm tụi này, chẳng dám đèo bồng làm cao, học đòi kết bạn với hai người đâu.

Còn nữa, nghe nói bên đó học giỏi lắm, muốn tuyên chiến với trình độ học vấn à? -Lệ Hoa cười mỉa khinh khỉnh -Tôi nghĩ không nắm chắc phần thắng.

-Lệ Hoa -Thùy Dương bước tới gọi, Trang thật lòng đó, xin đừng hiểu lầm.

-Thật hay giả mặc kệ cô bạn của Thùy Dương. Tóm lại, làm ơn để yên cho bọn này đi. Vốn đã không hợp nhau đâu. Cho nên khỏi cần cảm ơn hoặc xin lỗi.

-Nói như thế tức là từ nãy giờ Lệ Hoa đã ở gần đây và nghe tất cả?

Trang khó chịu lên tiếng hỏi, giọng điệu có cái gì đó không hài lòng lắm. Bóp chát luôn:

-Con gái nghe lén xấu không chịu được. Nói thật nha, tôi chúa ghét loại người đó. Tính tò mò rất khó ưa.

-Nè! Nền nhớ nơi đất Trang đang đứng là vườn nhà của...

-Ai chứ? -Trang cướp ngang lời Lệ Hoa -ngẩng cao mặt thách thức, ngang tàng tiếp -miễn sao không phải là nhà của Hoa là được rồi.

Tôi tuy mới đến thật, nhưng cũng được biết nơi đây là đất của nhà Minh, không liên quan tới ai đó. Nhất là chuyện tụi này. Chẳng cần xen vào với ý đồ phá đám, không tốt lành gì.

-Thiên Trang, đừng cãi nữa -Thùy Dương lắc tay bạn cản -Bỏ qua đi, tụi mình về.

-Ừ! -Trang liếc nhanh về phía Lệ Hoa rồi ung dung quay gót.

-Khoan đã, lúc nãy Trang nói ai nghe lén chứ? Nền nhớ, khi hai người đến tôi đã có mặt từ lâu rồi. Ở đây ai cũng có văn hóa nên lựa lời nói cho cẩn thận một chút.

-Ai nghe tự họ biết. Cần gì phải trái.

-Đúng là quá đáng. Ăn nói "du côn" không ai bằng. Minh và Thắng nói không sai chút nào.

-Chửi ai vậy hả?- Trang quay phắt lại, gằn giọng hỏi. -Mày có biết mặt mình khó ưa lắm không vậy? Con gái gì đen thui như cục than hầm, cao lêu khêu như cây tre và còn... còn...

-Thôi đi -Thùy Dương bực bội -Bạn bè nhau, đâu cần đấu khẩu mạnh như thế. Ai nghe được, cười cho. Lệ Hoa bỏ đi, còn Trang ơ mình về.

-Không được đi -Lệ Hoa vẻ ghen vì bị Trang xúc phạm -Mày tưởng mình đẹp lắm sao mà làm phách chứ? Ở đâu mới tới bày đặt ta đây. Cao ngạo khinh người, ăn mặc thì thấy ghê. Tụi con trai, nhất là Minh và Thắng mới thấy bóng đã ù té chạy không dám quay đầu nhìn.

Về đây gần nửa tháng mà không ai dám chơi thân, đủ chứng tỏ mình là loại người thế nào rồi. Đẹp người xấu nết, bụng dạ lại càng khó gần, ngữ người đó tao không ham chút nào.

Tóm lại! Thùy Dương đừng bao giờ dẫn con nhỏ đáng ghét này qua tới lui nơi đây làm gì nữa. Đúng là "bà chần" như tụi con trai nói.

Hoa nói một hơi dài đầy tức giận rồi bỏ đi không thèm chào hỏi một lời nào.

Trang cũng giận dữ không kém nhưng Thùy Dương đã vội vã kéo tay ấy mâu thuẫn hoài làm gì. Vả lại Lệ Hoa nói đúng đó, không sai và quá đáng chút nào cả.

Nếu không, Minh và Thắng cần gì lui nhanh khi thấy bóng hai đứa tui mình đi tới chứ?

-Vậy thì từ đây cóc cần làm quen với bọn nhà quê đó cho mệt.

-Cũng nữa, gọi người ta như thế ai không tự ái. Quê này, quê nọ. Trang làm riết tới tai ngoại, Thùy Dương bị la và mọi người ở đây xa lánh luôn tụi mình đó. Bớt cái miệng lại một chút đi để dung hoà tốt hơn.

-Nhưng Lệ Hoa, con nhỏ khó ưa. À phải! Lúc nãy thấy có Cẩm Thi nữa phải không Dương?

-Ừ!

-Dạo này Thi ít qua nhà ngoại, chắc cũng muốn tránh mặt tao.

-Còn gì nữa. Nói thật lòng nha tính tình Thiên Trang, nó thế nào ấy -Thùy Dương dừng lại đó tìm phản ứng trên mặt bạn rồi hần giọng bước chầm chậm tiếp -Nếu không chơi thân lâu ngày, chắc tao cũng bỏ mi để trốn luôn.

Lúc thì hiền như búp bê, khi lại quá trời dữ. Đến nỗi là tạo toàn ấn tượng xấu. Ai dám kết bạn.

-Kể ra nói cũng đúng. Nhưng -Trang gỡ nhẹ tóc và hất ngược nó về phía sau -Thế nào mới diễn tả được tâm trạng của tao bây giờ chứ.

-Môi trường và nếp sống gia đình đã tác động quá lớn đến tâm trạng của Trang rồi. Một sớm một chiều khó lòng thay đổi.

Thùy Dương nói thật đó. Mong rằng những lời này nghe xong mi đừng có giận. Hai bác, tức ba mẹ của Trang họ luôn sống với ý tưởng đồng tiền là trên hết. Mặc kệ ai sống, ai chết quanh mình. Nhớ cái bữa đi quyên góp giúp đỡ đồng bào bị lũ lụt miền Trung ấy. Thật không sao hiểu nổi.

Mẹ Trang dám cầm tiền mua một cái áo mấy triệu bạc, thế mà cho có năm mươi ngàn lại nói thế này thế nọ.

Tui trong lớp phàn nàn nhiều lắm. Nhưng ai cũng ngại không dám nói lại với Thiên Trang. Cũng may là mi đã nhiệt tình đóng góp. Nếu không chẳng đứa nào dám tới nhà Trang để quyên góp nữa.

Trang im lặng cúi mặt, Thùy Dương lại tiếp tục nói:

-Ta cũng thấy kỳ lắm, cái vụ Minh Tuấn bị tai nạn xe đó. Người ta nghe mình giúp đỡ động viên

mới là điều đáng quý, đáng trân trọng "một miếng khi đói bằng một gói khi no"... ấy vậy mà... Thôi không nói nữa.

Thùy Dương tự gạt ngang khi thấy Thiên Trang cứ im lặng hoài, cúi thấp mặt dần bước.

Cả hai cứ thế vào nhà. Bà ngoại lưng hơi còng vì tuổi tác của năm tháng qua thời gian, đang lui cui lau chùi cẩn thận những quả cam ủng đỏ đến hàng bóng ngời trong thật tươi ngon mát mắt.

Sắp xếp thứ tự vào chiếc ghế đang mây rồi ngẩng lên hiền từ nói:

-Hai con ở nhà, cơm ngoại làm xong rồi vào ăn đi. Có nấu canh chua với cá bống khô kho đó.

-Thế ngoại đi đâu. -Dương đến bên bà hỏi nhỏ -Có xa không ngoại?

-Đầu xóm thôi. Mẹ của Lệ Hoa trở bệnh nặng lắm. Nghe nói vượt tuyến tỉnh rồi. Chắc phải chuyển lên bệnh viện Chợ Rẫy. Ngoại đi thăm, dù gì cũng cái tình làng xóm, thôn ấp.

Tội nghiệp -Bà chép miệng như than thở -Nghèo sao gặp cái eo, tai nạn từ đâu ập xuống hoài.

Tiền bạc khó kiếm, nhưng lại lần lượt ra đi để tiền mất, tật mang.

-Ngoại ơi!

-Gì vậy Tí Ti -Bà ngang nhìn chờ đợi -có gì nói đi. Ngoại phải đến nhà bà Năm nữa, để họ chờ lâu.

-Khi nào ngoại về?

-Chắc chiều quá. Ở nhà hai đứa có đi chơi, nhớ khép cửa lại, ngoại đi à

-Khoan đã ngoại -Dương chạy nhanh vào phòng, giầy lát trở ra chìa tay đưa bà tờ giấy bạc -Gởi mẹ Lệ Hoa giùm con. Chúc bác ấy mau bình phục.

Bà lại nhìn cô cháu gái đôi mắt già nua hài lòng thấy rõ.

-Vậy nè, mai hai đứa đến bệnh viện thăm và gởi quà luôn thể. Ngoại không chuyển giùm đâu.

-Sao kỳ vậy ngoại?

-Tự tội con biết nguyên nhân mà. Sao lại hỏi ngoại -Bà cười hiền từ đôn hậu tiếp -Con Hoa coi vậy chứ có hiểu đạo lắm. Cả năm nay mẹ nó gặp tai nạn. Một mình gánh vác trên đôi vai gầy yếu.

vừa theo dõi việc học, vừa lo kiếm từng đồng tiền lẻ, con nhỏ cứ ồm tong teo ra. Da dẻ thì đen thui ra, bởi phải phơi mình trằm nước, gió và nắng. Tội dữ lắm đó. Bọn bè cùng lứa, hai con coi mà giúp đỡ nó, dù gì mình vẫn còn phần phước hơn họ rất nhiều, biết chưa?

-Dạ, con biết rồi.

-Thôi ngoại đi nhé.

-Dạ!

Bà ngoại xách giỏ trái cây đi ra cửa còn ngoái đầu lại dặn:

-Nhớ, rãnh chạy xe lên thăm mẹ Lệ Hoa giây lát nha hai đứa. Mai người ta chuyển viện rồi đó.

-Ngoại yên tâm.

-Ừ! Vậy mới phải đạo làm người.

Chương 5/12

Lệ Hoa lầm lũi bước nhanh với đôi mắt đỏ hoe mọng nước. Chúng tớ nhỏ đã khóc thật nhiều.

-Hoa... Hoa ơi -Thì đuổi theo hỗn hển thở vì chạy mệt -Đi thăm mẹ về phải không?

-Ừ!

-Đỡ chút nào không?

-Không -Hoa bật khóc nghẹn ngào -Bác sĩ nói phải mổ. Nhưng Thi ơi, Hoa không có tiền.

Giọng Hoa càng nói càng nghẹn pha quá nhiều lệ. Cẩm Thi nhìn bạn cũng rung rung nước mắt. Hoàn cảnh nhà Lệ Hoa, Thi còn lạ gì.

-Lúc này Minh với Thắng có đến nhà nhưng không gặp Hoa. Tụi nó gửi cái này, mong rằng mà đừng từ chối.

Giữ lấy mà lo cho mẹ. Cửa tuy ít nhưng lòng nhiều, nhất là tình bạn tụi mình nhé.

-Tao... - Hoa xúc động mạnh, nắm chặt tay Cẩm Thi khá lâu mới nói:

-Cám ơn cả nhóm. Nhưng bọn mình đứa nào cũng hoàn cảnh gia đình đều nghèo, cứ giúp thế này hoài tao ngại quá Thi ơi.

-Con khỉ, ngại gì chứ? Quan trọng là mình hiểu nhau thôi.

Thật ra số tiền không mấy nhiều này, tuy chẳng là bao nhưng lại là tất cả tấm lòng của bọn tao đó. Nhận đi Hoa cho cả nhóm vui.

Thi xong tụi này sẽ nhất định lên bệnh viện để thăm bác gái. Còn nữa nha Minh với Thắng nói lần này nhất định đoạt giải cao để làm quà chúc mừng mẹ Hoa đó.

Dù bất cứ thế nào, bên Hoa vẫn luôn có tụi này. Yên tâm và cố lên nhé.

-Thi cám ơn các nhỏ nhiều -Le Hoa quệt nhanh nước mắt cố gượng cười, cầm lấy gói tập nhỏ nhỏ mà Cẩm Thi nhét vào lòng bàn tay.

Ánh mắt Hoa đầy lệ nhưng thật vui vì nhỏ luôn ấm áp tình bạn của các bạn đồng viên an ủi.

Nỗi lo âu nặng trĩu luôn quần nặng đôi vai nhỏ bé giờ như vơi đi phân nửa vì sự cảm thông chia sẻ của các bạn.

-Nè! Có cần gì nữa không nói đi, Thi giúp cho. À, biểu tụi nhỏ em của Hoa tới nhà Thi ở đi. Đằng ấy không có người lớn nhe nhóc tụi nghiệp lắm.

-Có chú tiếm lo cho tụi nó rồi.

-Lúc này Thi có đem gạo tới để góc ván. Nấu cơm quét nhà luôn rồi. Hoa về nghỉ ngơi cho khoẻ giây lát lên với mẹ.

-Cảm Thi, cảm ơn nhiều.

-Nói hoài, khách sáo quá trời. Có tin Thi sẽ giận không. Thôi ta về đây.

-Ừ!

-Nhỏ phải ngủ chút đó. Thức hoài bệnh luôn khổ lắm, nghe không Hoa?

Mi ốm sẵn gặp vận này nữa đi chắc gió thổi bay luôn quá. Ráng lên nhé.

-Ừ! -Hoa gật đầu, nhìn theo bóng cô bạn thân xa dần.

Cả hai sống và lớn lên bình dị như cây cỏ miền quê yêu dấu. Để rồi mười mấy năm chung trường, chung lớp.

Tình bạn đó không gì đẹp hơn, Hoa tần ngần, nâng niu mãi gói giấy trong tay. Biết nói gì với thâm tình trong vòng tay bè bạn.

Nước mắt nhỏ lại rơi, tri ân lẫn xúc động. Cầu mong mẹ mau bình phục, Hoa sẽ học thật nhiều, thật giỏi để khỏi phụ lòng cả nhóm.

Mãi suy tư đôi chân mệt mỏi cũng đưa Hoa được về nhà.

Mái tranh dột nát xiêu vẹo như đang đồng cảm với tâm sự người chủ nhỏ. Hoa dạo mắt nhìn quanh lại thở dài. Cảnh vật u buồn vắng vẻ quá. Nỗi lo tiền bạc cho ca phẫu thuật của mẹ giờ lại ập về. Nước mắt nhỏ lại rơi... rơi mãi.

Khuôn mặt mẹ héo hon, tiêu tụy vì bệnh đau cứ ám ảnh lờn vờn mãi trong Hoa, mọi điều vượt xa, quá sức bươn chải của nhỏ.

Tính sao đây? Hoa lâm bầm rối rắm nhìn quanh căn nhà lán nữa như để mong có phép màu nhiệm nào rơi xuống, tạo cơ may cho Hoa có tiền có thang thuốc phục hồi sức khỏe mẹ.

Mẹ ơi! -Hoa gọi khẽ như tự an ủi mình. Trời bắt đầu ngã nắng, nhưng vẫn còn gay gắt, bởi không có gió. Không gian ơ bức lạ thường, tần ngần khá lâu, nhỏ bước nhanh ra bờ sông với tay lưới. Thuyền chòng chành theo cơn gió nước lớn rồi mây đen kéo về. Phút chốc đã phủ kín bầu trời vừa mới trong veo với mây xanh, lơ lửng trời nhẹ nhẹ.

Sự chuyển hoá theo dòng thiên nhiên nhanh vô cùng, sấm chớp liên hồi xé toạc mây đen từng mảnh vụn. Mưa trút xuống như thác đổ, giăng kín trắng xoá cả dòng sông.

Hạt tròn to quất mạnh, làm rát bỏng da thịt, Lệ Hoa cắn chặt hàm răng cố nén cơn lạnh xâm nhập vào cơ thể mệt mỏi của mình. Nhưng cô nhỏ không tài nào ngăn được, toàn thân khảng khui bắt đầu run rẩy theo từng cơn gió lốc mạnh đến vô tình, bàn tay cũng không thể làm theo sự điều khiển của bộ óc. Nó tự rời ra, rã rượi đâu còn đủ hơi sức để cầm nổi mái dầm. Gió càng lúc càng lớn. Mưa mỗi độ càng to, cứ kéo dần chiếc ghe nhỏ xa bờ, đuổi theo từng cơn sóng lớn hi lên hụp xuống.

Đầu óc Hoa bắt đầu nặng trĩu, nóng bừng. Mọi giác quan như hoàn toàn bị tê liệt giữa mưa gió. Nhỏ uể oải, gục xuống trên bè. Đôi môi tái nhợt và cặp mắt vẫn còn cố nhướng lên trước khi ngất lịm.

Khẽ trở mình toàn thân đau như bị ai dằn. Hoa cố mở mắt nhưng không nói. Bên tai văng vẳng tiếng nhòn nháo.

-Tỉnh rồi, bớt sốt cao nữa.

-Ừ! Cũng may Minh với Thắng kịp cứu lấy nó. Nếu không chìm luôn ghe còn toi mạng. -Giọng Cẩm Thi lo âu -Con nhỏ liều không chê vào đâu được. Biểu nghỉ ngơi rồi không chịu nghe. Giờ nông nổi thế này. Mẹ bệnh nặng, con gái lớn sốt cao li bì tính sao đây không biết nữa!

-Nói ít một chút đi Thi ơi, cần nhàn hoài -Thắng lên tiếng -Thật ra tụi mình đâu có ở hoàn cảnh của Lệ Hoa.

-Nhưng bây giờ thế này có phải càng rối thêm không? Thoi không nói nhiều, Minh và Thắng về lo ôn bài đi, để Thi ở lại với Lệ Hoa được rồi.

-VẬY, tối nay ai lên ở với mẹ Hoa. Nghe nói sáng mai chuyển viện rồi đó -Minh xen vào -Không biết có đủ tiền để mổ không nữa, rối rắm quá trời.

Còn Lệ Hoa nữa, cứ nằm mãi tại nhà, mua thuốc uống không phải là cách tốt nhất đâu. Hay đưa lên bệnh viện luôn thể. Mẹ và ba mình cũng có ý đó.

Nói xong Minh lục túi quần tay lòi ra một xấp tiền lẻ. Nhưng được xếp lại thứ tư đẩy về phía Cẩm Thi nói tiếp:

-Được trăm mấy nữa nè. Thi giữ đi mà mua thêm thứ gì cần cho Lệ Hoa.

-Tiền đâu Minh có?

-Đập ống heo -Minh gỡ gỡ đầu rồi vuốt ngược mớ tóc rối về phía sau, tránh tầm nhìn soi mói dò xét của nho bạn gái chung lớp -Đừng có nhìn Minh, tiền hoàn toàn trong sạch đó.

-Nhưng lấy gì Minh mua sách?

-Ờ thì học chung với thằng Thắng cũng được vậy, có sao đâu. Nó mới mua trọn bộ.

-Phải đó -Thắng xen vào -Thi cầm lấy lo giúp Lệ Hoa, còn sách, cứ yên tâm, giao thằng Minh cho tôi quản lý.

-Nếu thế thì được, tạm thời cứ mượn đỡ số tiền này đi. đợi Lệ Hoa bình phục sẽ tính sau. Lo về đi trời tối lắm rồi đó. Đường cũng trơn trượt.

-Thi ở một mình sợ không? -Thắng nhìn màn đêm tối đen thui như mực hỏi -Lạ nhà đó ngủ nhớ cài cửa cẩn thận.

-Biết rồi, dặn dò như ông già ấy. Còn Lệ Hoa nữa, có gì dễ sợ. Vả lại chung quanh đây còn nhà chú thím.

-VẬY thì tụi này về à.

-Ừ! Có đèn pin nè, cầm lấy soi đường coi chừng sục ổ gà.

-Khỏi! Đôi mắt tụi này sáng lắm. Thi cất đi -Minh gạt ngang rồi bước nhanh ra cửa. Ngoài trời mưa vẫn rả rả rơi. Cậu chắc lười -Mưa chi mà dai quá trời. Từ xế chiều đến bây giờ không tạnh.

Kiểu này đạp xe về tới nhà chắc ướt như chuột quá. Khi chiều đi quên mang theo áo mưa.

-Con khỉ! Gấp thấy mồ, còn nhớ gì nữa mà bảo quên. Thôi về. Thi vào nhà đi, đứng ngoài này gió lạnh lắm.

-bữa nay lãnh đó. Từ chiều tới giờ Thắng tốt đột xuất -Thi cười nhỏ.

-Đừng chọc quê nha -Thắng cũng cười, tay dẫn bộ chiếc xe đạp ra khỏi cửa nhà -Tốt như thế mà người ta cũng chẳng thèm để ý, cứ ghét hoài đó Thi ơi.

-Ê! Không xạo nha Thắng. Coi chừng ăn nhéo đó.

-Đâu sợ, người nào ngon thì lợi ra mưa. Thắng dám đứng yên cho cào cấu lắm. Ông bà mình nói bộ Thi không nghe à? "Ráng thương nhau lắm mới cắn nhau đau."

-Thắng này... -Thi giậm mạnh chân giậm dỗi, làm Thắng và Minh bật cười, rồi nhún nhẹ vai leo lên chiếc xe đạp cà tàng vọt lẹ.

Bỏ lại sau lưng sự giận dỗi thân thương của cô bạn cùng xóm chung trường suốt khoảng dài thời gian thơ ấu lớn khôn.

Chương 6/12

Ngoại buồn bã bước vào nhà. Vàng trán vốn nhiều nếp nhăn theo thời gian, giờ như hằn sâu thêm bao nỗi lo toan.

Đưa đôi tay khô gầy lam lũ bà kéo cái giỏ trầu cau về phía mình rồi lại thở dài nhiều tiếng dù cố nén nhưng Thuỳ Dương vẫn nghe được. Nhỏ tung mền ngồi dậy, nhìn bà thân thương lo âu hỏi.

-Ngoại buồn gì vậy?

-Đâu có -Ngoại khẽ khàn nói nhỏ.

-Con vừa nghe ngoại thở dài -Dương xỏ dép bước đến bên bà, ngồi xuống cạnh xuống. -Mưa lớn quá, ngoại đi đâu, ở nhà con với Thiên Trang lo muốn chết luôn, cứ sợ đường trơn, chân yếu lại té thì khổ thân.

Cần thứ gì ngoại biểu con đi làm là được rồi. Con dọn cơm nha ngoại. Cá lóc kho tiêu với canh chua đó.

-Ngoại chưa đói -Bà đưa miếng trầu lên miệng trả lời với Thuỳ Dương. Nhưng đôi mắt già vẫn đăm chiêu nhìn ra cửa. Màn mưa vẫn cứ dày đặc như tát nước.

Nhưng cây hoa cỏ vừa lú mầm, dầm chơi hôm qua còn non dại chưa sẵn sàng chịu đựng mưa to, gió lớn, gió như đập bầm tơi tả với bao giọt nước giận giữ của thiên nhiên. Bà lại chép miệng thở dài như than:

-Kiểu này, hết đêm nay dám ngập nước tất cả mọi thứ quá. Ao cá lẩn đồng ruộng, vườn.

-Mưa rơi có như thế này đâu -Dương nói theo bà -Nước sông giờ chắc lớn lắm hả ngoại.

-Ừ! Chảy xiết lắm, tràn bờ rồi.

-Vậy tính sao?

-Đành chịu thôi con ơi. Chỉ cần hết mưa là vực nước ngay, không lo lắm.

-Lỡ mưa hoài thì sao?

-Bởi lẽ đó, ngoại mới lo nè. Nhà mình thì không sao chỉ thương cho hàng xóm. Nhất là mấy nhà nghèo, con đông. Trong đó có cả gia đình của Lệ Hoa. Con bé này thật tội nghiệp và đáng thương quá.

Bà nói xong lại lặng lẽ thở dài bung rở trầu dẹp đi nơi góc tủ. Cái lưng hơi còng được che phủ bởi lớp áo đã ngả màu. Thuỳ Dương nhăn mặt định nói thêm vài lời gì đó. Nhưng chững lại, bởi ngoài trời từng cơn gió giật thật mạnh. Căn nhà muốn tung lên, run rẩy.

Thiên Trang tròn mắt sợ hãi ngồi bật dậy. Nét mặt vẫn chưa hết ngáy ngủ, nhìn quanh hỏi nhanh:

-Chuyện gì vậy THuỳ Dương?

-Mưa lớn lắm, gió nữa - Dương trả lời và bước tới gài lại cửa nhà - Trang ơi mau tới nhìn nè.

-Gió lớn quá nhỉ - TRang bước lại đứng cạnh THuỳ Dương - liệt cả ngọn cây dầm có bão đổ bộ gần bờ hay áp thấp nhiệt đới quá.

-Ừ! Có lẽ là thế - Dương gạt đầu đồng tình rồi nhìn lại thì bà đã lên giường nằm.

-Hai đứa lên giường lo ngủ đi - Bà nói nhỏ - Đứng đó bị cảm bây giờ.

-Dạ - Dương kéo tay Trang. Cả hai ngồi bó gối, lòng chột nhiên cũng thấy rầu rầu theo cơn mưa trời đất, cảnh vật chỉ toàn màu xám xịt đen tối ảm đạm.

-Ngoại ăn cơm chưa mà lại đi nằm? - Thuỳ Dương lo âu hỏi.

-Rồi - Bà lại trở dậy -Hôm qua con Lệ Hoa bị mưa cảm nặng. Sáng Thuỳ Dương nhớ đem đến nhà nó vài lít gạo nha con.

Mấy hôm nay rồi, hình như hai đứa chưa chịu nghe lời của ngoại phải không?

-Dạ ngoại biểu gì, con đâu có nhớ - Trang nhanh miệng - Vả lại trời cứ mưa hoài. Ra đường sinh lầy quần đầy chân, con ghê quá. Ở nhà con trên thành phố, mấy lúc này chẳng ai thêm ra khỏi cửa, hà huống...

Trang im lặng theo tay câu nhẹ ra hiệu của Thuỳ Dương.

-Nói thế đâu có phải hả con - Ngoại nhẹ nhàng khuyên nhủ - Ăn theo thuở ở theo thời. Mình sống vì mọi người, chòm xóm tối lửa tắt đèn có nhau.

-Nhưng nhỏ Lệ Hoa đó thế nào ấy nhìn nó con không tài nào ưa cho được. Nghèo mà lười. Mỗi lần thấy tụi con ra đường nó nhìn như muốn nuốt sống người ta, khó ưa kinh khủng.

-Theo ngoại, tại con chưa tạo cơ hội cho nó thông hiểu. Tóm lại, không nên đổ kỹ quá, rồi những ngày hè con ở đây sẽ mất hết ý nghĩa. Nghe lời ngoại ráng mà thân ái hoà đồng đi, con Hoa coi vậy chứ tốt và dễ thương lắm. Cả xóm này nó không mich lòng một ai cả.

-Con...

-Dạ...con sẽ nghe lời ngoại - Thuỳ Dương chen vào tỏ ý cắt đứt vấn đề, kéo tay Thiên Trang nói nhỏ. Vô ngủ đi, mai sáng rồi tính. Trang khỏi đi cũng được, đừng cãi nữa, ngoại buồn.

Cả hai cùng vào và quần lấy mền, nhưng lòng Thiên Trang vẫn còn cái gì đó ảm ức, khi nhớ lại lời nói lẩn nét mặt của Lệ Hoa mà không tài nào thân thiện được theo lời ngoại dạy.

Ngoài trời mưa vẫn cứ rơi, rơi thâu đêm suốt sáng. Gió vẫn thổi từng cơn rít mạnh. Thiên Trang vẫn mang theo bao nỗi nặng lòng đi vào giấc ngủ.

Thuỳ Dương choàng dậy, ngơ ngác nhìn ra ô cửa sổ, rồi bàng hoàng lay mạnh vai Thiên Trang thúc giục:

-Dậy mau Trang ơi, dậy đi.

-Để yên cho tao ngủ thêm giây lát nữa mà. Lạnh quá trời - Trang ngái ngủ trở mình để quần kính cái mền trùm cả đầu, co người ngủ tiếp.

-Không được đâu, đừng ngủ nữa -...

-Thùy Dương cố kéo mền nói tiếp -Nước tràn bờ, ngập cả chân tường rồi kia, ở đó ngủ hoài. Lũ tới cuốn trôi Trang ra biển bây giờ.

-Đừng xao.

-Thiệt đó, ngồi dậy coi nè. Dép giày trôi lả tả kia.

-Trời! Thật sao? -Trang bật dậy như lò xo, giường đôi mắt to nhìn bầu trời âm u không chút ánh nắng, lo âu hồi đôn -Minh có bị kẹt ở đây không Thùy Dương, làm sao điện thoại báo tin cho ba mẹ hay bây giờ?

Nhỏ lính quỳnh trên giường làm Thùy Dương phì cười.

-Nước ngập thoi mà, đâu đến nỗi nghiêm trọng như Trang lo nghĩ đâu. An tâm đi, không phải ngại.

-Vậy, bây giờ làm sao?

-Rửa mặt, đánh răng và chải tóc.

-Con khi, giờ này còn đùa được nữa.-Trang nhăn mặt, điệu bộ như thể nghiêm trọng vô cùng. Nhỏ cần nhăn trách cứ -Biết vậy, không nghe lời mà y về quê nghĩ hè. Theo ba mẹ đi Đà Lạt ngon hơn.

-Hối hận à? Đúng là tiểu thư, con nhà giàu có khác. Mới khó một tí đã than thở chịu không thấu được.

-Bây giờ Thùy Dương tính sao?

-Tính gì chứ? -Dương tỉnh bơ.

-Làm sao về thành phố đây?

-Liên sáng nay à?

-Ừ!

-Không được đâu, phải đợi nước rút mới đi, mà về làm gì vội.

-Ở đây kiểu này tao chán quá, không vui vẻ dễ chịu chút nào.

-Tại Trang tạo áp lực cho mình thôi, chẳng chịu làm thân với ai cả, cho dù mọi người nơi đây rất nhiệt tình và luôn mở rộng vòng tay bè bạn sẵn sàng đón nhận.

-Xi -Trang chu miệng -Toàn những lũ nhóc không ưa được.

-Kể cả người ta đôi ba lần cứu giúp Trang à?

-Ừ! Ai biểu họ thích làm anh hùng "rom" làm gì? Muốn ta tri ân hả? Còn lâu.

-Nói ngang bà lang lang cãi không lại.

Thùy Dương bỏ chân xuống nền gạch tàu, nước dâng cao quá gối.

Nhỏ lần dò đi về phía cửa, ló đầu nhìn ra màn mưa. Tiếng Thắng và Minh chọt vang lên:

-Thùy Dương ơi...

-Thắng hả -Dương trả lời.

-Ờ! Ngoại biểu tụi này lai rủ Dương đi ra huyện nè.

-Để làm gì? -Dương kéo rộng cửa -Vào nhà đi rồi hãy nói. À phải! Ngoại Thùy Dương đang ở đâu?

-Ủy ban xã -Thắng và Minh bước hẳn vào, trùm kín trong cái áo mưa rộng thùng thình nói tiếp -Ngoại nói Thùy Dương chỉ bao gạo ở nhà sau cho tụi mình đem ra xã luôn.

Bà con ở đầu thôn này bị thiệt hại nặng lắm. Nước lớn thành linh quá không ai ngờ để chuẩn bị gì cả. Mọi thứ đều ướt và trôi. Thắng và Minh cùng Cẩm Thi đã theo đoàn cứu giúp từ nửa khuya tới bây giờ.

-Trời! Thiệt hả -Dương ngạc nhiên lẫn thán phục -Chắc là lạnh lắm phải không?

-Ừ! Nhưng không thấm vào đâu so với mấy em nhỏ, rất tội nghiệp.

-Vậy, Thắng và Minh ngồi chơi nha, đợi Thùy Dương một tí xíu.

-Phải nhanh lên đó -Minh giục.

Thùy Dương đi ra phía sau nhà thì Thiên Trang đã đứng sẵn như chờ đợi.

-Tao đi nữa Thùy Dương!

-Nhưng lỡ bị mưa thì sao? Mi không chịu cực, chịu lạnh nổi đâu. Ở nhà đi.

-Không tao đi -Trang cả quyết -Chưa chắc gì mi hơn ta đâu.

-Được, nếu muốn cứ đi, nhưng không được than đó. Còn nữa, có nhiều khả năng vất vả lắm. Minh tháp tùng cùng đội chữ thập đỏ xa và chi đoàn trường ra tận Cồn Sơn đấy.

Ở đó bốn bề sông nước, con đê nhỏ ngăn lũ đã bị vỡ từ chiều tối qua. Bà con thiệt hại lớn trôi cả đồ đạc. Minh đến giúp họ thu dọn tiếp cứu, khả năng có làm được thì cứ giúp tới cùng, hầu giảm bớt phần nào đau thương, cơ cực và mất mát của thiên nhiên gây nên.

-Đủ rồi, tao biết -Thiên Trang gắt ngang -Mày làm như tao điên khùng, cứ cản dận, dạy dỗ mãi.

Tóm lại, tao đi là tự lượng sức của mình. Nè! Tao còn số tiền quyền góp luôn, coi như của ít lòng nhiều.

-Cầm giữ lại đi, lát tới uỷ ban xã ghi tên vào sổ vàng từ thiện rồi giao cho thủ quỹ, đưa cho Thùy Dương làm gì?

-vậy ai làm thủ quỹ?

-Dương cũng chưa biết nữa. Thôi đi để Minh và Thắng chờ lâu.

-Khoan đã Thùy Dương -Thiên Trang kéo tay bạn lại nhìn quanh rồi do dự một chút hỏi nhỏ -Có Cẩm Thi và Lệ Hoa theo không?

-Chưa biết, nhưng nghe nói Lệ Hoa bị bệnh nặng, chắc không đi nổi đâu.

-Ồ quên -Trang gạt nhẹ đầu bước theo Thùy Dương ra cửa. Cả bọn lội bì bõm ra sông. Thắng nhắc khẽ:

-Đừng có đưa chân lên khỏi mặt nước nha Thùy Dương.

-Sao kỳ vậy?

-Khó lần đường chứ sao mà hỏi -Minh xen vào và nhìn nhanh về phía Thiên Trang -Nước đục ngầu không nhìn đâu la nền đất, đâu là nương hào, kéo chân lên bước đi bình thường có nhiều cơ hội sập rồi tũm xuống sâu. Giờ này ngôi ngọt sũng nước thì lạnh thấu da thịt vào tận xương luôn.

Thiên Trang có vẻ không tin lắm vào lời Minh, nhưng nhỏ vẫn làm theo vì sợ, nếu bị té xuống nước chắc quê nhiều và lạnh. Tới bờ sông Minh và Thắng đã tròn mắt cau mày nhìn vào nói:

-Lệ Hoa! Sao ở đây chứ?-Thắng hỏi nhanh -Bệnh chưa khỏi mà.

-Hoa khoẻ rồi, nằm nhà chịu không được.

-Nhưng cũng không thể theo đoàn cứu trợ nổi đâu -Minh xen ngang -Đi xa lắm qua sông cái ra Cồn Sơn đó. Lỡ bệnh lại thì khổ cho tụi này.

Thôi về đi, ở nhà chăm nom tụi nhỏ.

-KHông được, Hoa làm trong ban chấp hành đoàn trường, thấy việc khó tránh né, thì còn mặt mũi gì nhìn ai nữa. Bệnh trạng cảm xoàng thôi, không có gì quá đáng so với bà con mình. Yên tâm đi, Hoa nói không có gì là không có gì đáng lo ngại.

-Nhất định rồi à? -Thắng hỏi gần.

-Ừ! -Hoa gạt mạnh đầu và kín đáo liếc nhanh về phía Thiên Trang. Nét mặt đứa con gái ở thành phố chanh chua, đánh đá này khế cau lại, hình như có sự gì đó không được hài lòng cho lắm. Hoa mặc kệ và thản nhiên ngồi xuống khoan ghe giục -lên nhanh đi còn tới uy ban tháp tùng đoàn. Đứng hoài làm gì vậy. Thùy Dương! Đưa tay đây Hoa vịn cho xuống ghe.

-Cẩm Thi đâu? -Dương nhìn quanh hỏi -Chờ không?

-Khỏi. Thi chờ tụi mình ở ủy ban -Hoa trả lời và chột nhảnh mặt ôm lấy ngực hỏi con ho -Thùy Dương lo âu hỏi dồn -KHông khoẻ về nhà nghỉ đi Hoa.

-Phải đó, dám thêm dầm mưa nữa chắc "tử " luôn quá -Thắng cần nhần nói tiếp -Đi cứu trợ người ta chứ không phải để người ta cứu mình đâu nhé.

-Biết rồi, nói nhiều quá. Tóm lại, mặc kệ thân tôi đi, không muốn ai lo ca.

Hoa tự ái nói nhanh làm cả bọn im lặng không thêm câu nào, Nhưng có lẽ lòng Thắng bực bội thế nào ấy.

Ánh mắt bực tức mâu thuẫn, nét mặt lầm lì làm cho không khí như chùn xuống, nặng nề suốt quãng đường trên ghe đi tới uỷ ban xã.

Nơi đây các bạn ngành đoàn thể đã tập trung khá đông. Ai cũng tất bật lo toan bao thứ.

Cẩm Thi tươi cười vẫy tay gọi lớn:

-Đây nè, lại phụ một tay mang đồ đạc xuống ghe đi.

Cạnh Thi ngổn ngang nào mì nào gạo, nước tương, muối. Nói chung là bao thứ mặt hàng chủ yếu cần thiết.

Minh và Thắng xóc vác, lẹ làng hình như không biết mệt nhọc.

Thiên Trang đưa tay quạt những giọt mồ hôi tủa ra trên vầng trán và sẵn tay kéo lệch chiếc nón có đầu thấp đỡ quay về phía sau đầu ngồi xuống.

-Mệt rồi ư? -Dương cười hỏi.

-Ừ, mệt quá trời, dương xuống ghe lại trơn quá, mấy ngón chân bám vào đất mỗi như và đau ê ẩm. Hình như có gãy mấy móng nhọn.

-Tội nghiệp chưa? -Dương cười thân ái nói tiếp -Lần đầu tiên mi làm việc nhiệt tình, thế nào "ông trời" cũng cảm động lắm, không mưa lụt nữa đâu.

-VẬY chứ sao? -Trang ráng rõ -Thấy việc khó không xắn tay vén áo thì còn chi là sức trẻ đoàn viên chứ.

-Ghê chưa. Nè! Uống tí nước đi.

Thùy Dương chìa cái ca về phía Trang nói tiếp -Nước chín rồi, đừng sợ bị "Tào Tháo" rượt.

-Cám ơn -Trang đón lấy và tu một hơi hết sạch. Đằng kia Cẩm Thi lo âu hỏi Lệ Hoa, khi thấy nhỏ tái mét mặt.

-Mày không sao chứ Hoa?

-Tao mệt và nhức đầu quá trời.

-VẬY tính sao đây?

-Chắc một chút khỏe thôi, đừng làm Thắng chú ý. Nó đang giận Hoa đấy.

-Về việc gì?

-Không cho Hoa đi theo đoàn cứu trợ ở Côn Sơn mà, lo có bề gì thì sao?

-Đúng đó -Cẩm Thi tán thành -Đang bệnh mà, lo có bề gì thì sao?

Hoa im lặng, chỉ thấy đầu nặng nề choáng váng, đôi mắt Hoa như có ngàn vạn vì sao rớt xuống.

Nhỏ tựa hẳn người vào Cẩm Thi.

-Nè, liệu có đáng lo không -Thi sờ nhẹ trán Hoa và rút tay nhanh kêu lên:

-Trời ơi, nóng quá.

-Lấy hộ tao ly nước de uống thuốc.

-Ừ! Ngồi xuống đây nhé. Biết không khoẻ thì đừng có đi. -Thi cần nhàn nhỏ.

-Mày nói nhiều quá -Hoa gật khế.

-Nước nè, còn thuốc để ở đâu?

-Trong túi áo, lấy giùm tao luôn.

-Uống hết một lần ha? Hay chia làm hai vậy?

-Đưa đây tao -Hoa gắng gượng cố nuốt thật nhanh số thuốc trong gói nhỏ rồi uể oải nói tiếp -Đi làm cho xong việc, đứng ở đây tụi nó để ý, mặc kệ tao.

-Đúng là cứng đầu có khác, theo tao mày nên về nhà nghỉ ngơi đi gắng gượng không nên. Và lại ở đây rất đông người. Còn Hoa, cả mấy đứa em và mẹ đều trong chờ, lỡ bệnh trầm trọng thêm biết lấy ai giúp đỡ.

Hoa im lặng như đồng ý với câu nói chí tình thấu ý của Cẩm Thi. Từ bên sông, Minh làm loa tay gọi lớn:

-Thi, Hoa ơi. Ngồi hoài vậy. Xuống mà đi, mọi người đều lui ghe cả rồi.

-Ờ, xuống liền.- Thi trả lời rồi quay nhìn Hoa lo âu hỏi -Về không, tao đưa?

-Không! -Hoa bật dậy, nhưng té trở lại ghế, cái đầu nặng như treo đá đã không còn làm theo lời chủ. Đôi mắt lơ lơ đỏ ngầu vì cơn sốt quá cao -Tao không thể đi nổi nữa rồi Cẩm Thi ơi -Giọng Hoa thều thào mệt mỏi nhưng cố nói tiếp -Đừng nói gì với tụi nó nhé, Thi đi đi.

-Còn Hoa? -Thi ngân ngữ lo âu nhìn cô bạn -Đường trơn, lại nước ngập liệu về nhà một mình được không.

-Tao uống thuốc rồi, ngồi một chút là khoẻ lại thôi. Cứ đi đi, đừng lo gì cả.

-Vậy, Thi đi nhé.

-Ừ!

Chờ Cẩm Thi bước đi, Hoa tựa người vào ghế, khế nhắm mắt lại mà nghe toàn thân rã rời, cơ hồ không thể nào cử động được. Ngoài trời mưa bắt đầu rơi tiếp với bao nhiêu là cơn gió thổi lùa, nhỏ run lên vì lạnh và cảm thấy bất lực với cơn bệnh đến không đúng lúc thế này.

Chương 7/12

-Chuyện gì vậy? -Thùy Dương nhìn bạn hỏi nhỏ và chờ đợi câu trả lời.

-Tao muốn quay lại uỷ ban xã một chút được không Dương?

-Để làm gì? Ghe tới gần giữa sông cái rồi, mưa bắt đầu to và nổi gió, sóng sẽ nhiều lắm đó. Nè ngồi sát lại đi để ướt như chuột đó.

-Thì ơi, Minh và Thắng có áo mưa chưa vậy? -Thùy Dương ngẩng đầu nhìn ra sau hỏi lớn.

-Có rồi. Dương kéo tấm cao su lại che giùm mấy thùng mì và gạo để khỏi bị ướt nhé. -Thì căn dặn và luôn tay phủ kín mọi thứ trên ghe. Hầu như cả bọn đều bận rộn, duy chỉ có một mình Thiên Trang là sà sầm mặt cau có khó chịu, đôi mày nhíu sâu giận dữ.

Làm xong chuyện cần thiết để mì và gạo khỏi ướt nước mưa, Thùy Dương quay lại nhìn Trang và ngạc nhiên hỏi:

-Làm gì buồn vậy? Lạnh hả?

-Không có -Trang cộc lốc trả lời.

-Bộ giận Thùy Dương à? Thông cảm đi quay ghe vào bờ cực lắm, tội nghiệp Minh với Thắng. Và lại tui mình còn phải theo kịp đoàn của uỷ ban xã lọt chọt sẽ bị la.

-Nè Thùy Dương -Trang bực tức -Nói thật nhé, nếu biết lộ tao không ngại nhảy đại xuống sông để bơi ngược vô bờ đâu. Thiệt tức muốn ói máu luôn, hèn nào kiếm có rút êm. Số tiền năm trăm ngàn đâu phải nhỏ chứ, nghèo mặt có mà ngân ấy được, ít nhiều cũng chạy được vài ngày thuốc và gạo khi đói khát.

-Nói gì Thùy Dương không hiểu gì cả -Dương cau mày thắc mắc -Năm trăm ngàn gì? Ai làm chi mà tức? Còn nữa, mắng chửi xỉ vả ai?

-Ai vào đây, ngoài con nhỏ nghèo khổ Lệ Hoa chứ?

-Ý của Thiên Trang là...?

-Tao hỏi mày nha Thùy Dương -Trang cố nén cơn giận -Lý do gì Lệ Hoa không chịu đi ra cồn, trong khi lúc khởi hành tới uỷ ban nó nhất định cãi tay đôi với Thắng để đi cứu trợ cho bằng được?

-Ờ thì, Cẩm Thi nói Lệ Hoa có chút việc cần về nhà.

-Tin được sao? -Thiên Trang cay cú dài giọng, vẻ mặt khinh khỉnh miệt thị hiện rõ không cần che dấu gọi lớn:

-Cẩm Thi phiền mày lại gần đây, tao có việc muốn hỏi.

-Đợi chút nữa đi, gần tới bờ rồi, Thì ngồi ở mũi để buộc dây ghe -Thì trả lời và mắt chăm chú

nhìn về rặng cây xanh đến mờ đục trong làn mưa dày đặc. Gió thật mạnh thổi ngược dòng nước làm cho chiếc ghe như bị sức gió kéo vô hình chùng lại, lênh đênh giữa dòng sông nước bao la.

Tùng con sóng lớn, nhỏ nhấp nhô xô dạt, nổi dưới, để đợt này, cuốn lấy đợt kia cũng tan biến thành bọt trắng xóa như đàn Thiên Nga đang đùa bỡn cùng sự ngấm ngấm nổi giận của lòng nước xanh sâu thẳm.

Minh và Thắng hết sức lực cố giữ vững tay lái để vượt qua sức gió, mặc tình những giọt mưa to, quất mạnh vào người và mặt rất bỏng.

Chòng chành chao đảo, trôi lên hụp xuống theo con sóng, cuối cùng rồi chiếc ghe cũng chồm lên, vượt qua trở ngại gió bão để thẳng hướng vào bờ an toàn mà cũng đến bà con ruột thịt chung một dây đất thân yêu Việt Nam đang từng giờ từng phút chống chọi lại bão táp, lũ lụt giữa cù lao nhỏ bé.

"Quê hương" hai từ đó như thôi thúc lòng bền gan vững trí của tuổi trẻ vùng đồng bằng Cửu Long sông nước. Họ đi và đến với cả một tấm lòng hùng hực nhiệt tâm.

"Máu chảy ruột mềm" họ hoà cùng chung nỗi đau, nỗi cơ cực mất mát của dòng bão vùng lũ. Nơi đây cũng thế, Minh và Thắng hai anh con trai tuổi đôi mươi bầy đã vươn lên, vượt bao trở ngại gió to, sóng lớn.

Bờ cây xanh đậm mờ đục hiện dần và rõ nét. Thi reo lên say sưa ngắt ngảy ngẩng. Nhỏ thích thú với bao công sức cố gắng giờ đền bù. Mũi ghe cập bến, mọi thứ được bóc lên trao tận tay bà con. Cả bọn đều mệt, nhưng trong từng đôi mắt đen ánh lên sự mừng vui rạng rỡ, chỉ có Thiên Trang lăm li ít nói, làm cả nhóm e dè.

-Trang bị sao vậy Thuỳ Dương? -Minh băng khuâng hỏi -Bị mệt vì gắng quá sức phải không? Có lẽ lần đầu dầm mưa dãi nắng nên chưa quen. Nhưng phải công nhận đằng ấy cũng tích cực lắm.

-Ừ! -Thuỳ Dương gật đầu đồng tình chưa kịp nói gì thêm thì nhỏ giật mình bước nhanh đến nơi Cẩm Thi và Thiên Trang đang đứng. Ở hai cô bạn này hình như đang có sự bất đồng.

-Chuyện gì vậy? -Thắng hỏi nhanh vì thấy cả hai đang giận dữ -Đừng la lớn có chuyện gì thì về nhà ngoại rút kinh nghiệm lại, mấy chú ở uỷ ban nhìn kia. Cẩm Thi, nhường Thiên Trang đi.

-Thi có nói gì đâu -Cẩm Thi đỏ mắt muốn khóc -Tại Trang nói oan ức cho Lệ Hoa, biểu sao mình khong cãi.

-Nè đủ rồi, tôi đây nói tất có lý do chính đáng và cụ thể, sao Thi biết là oan? -Trang đánh đá hung hăng nói tiếp -Trên ghe từ nhà ngoại tới uỷ ban xã chỉ có năm người, Minh và Thắng với Thuỳ Dương chắc chắn không lấy, chỉ duy nhất còn một người.

Theo Thi không lý nào Trang vừa đánh trống vừa la làng sao?

-Nhưng đâu nhất định Lệ Hoa phải lấy số tiền của Trang? -Thi ám ức -Biết đâu đó sơ ý rút nơi nào đó thì sao?

Tôi chơi chung làm bạn Lệ Hoa bao nhiêu năm rồi, tính nó thế nào mọi người ai cũng biết, chẳng bao giờ tham lam của ai cả, dù chỉ một xu nhỏ. Tóm lại Trang không bắt được thì không nên nói nữa.

-Tôi thích nói thì sao? Cẩm Thi tưởng mình là ai hả, cấm được Thiên Trang này. Một xu không thèm tham, nhưng những năm trăm ngàn đấy, số tiền không phải là nhỏ đâu.

Trang dừng lại để thở và sẵn dò tìm phản ứng của mỗi thành viên đang có mặt nơi này mà tìm sự đồng tình rồi đay nghiến tiếp theo ý nghĩ của riêng mình.

-Thật ra số tiền đó công bằng để nói thì đối với tôi không gì đáng giá là bao nhưng so với hoàn cảnh gia đình Lệ Hoa hiện tại bây giờ thì đó là tất cả một gia tài đấy.

Cẩm Thi không nghe ông bà mình có câu châm ngôn vẫn luôn truyền miệng và đúng à? "Bần cùng tức phải sinh đạo tặc" thôi lẽ thường tình.

-Trang... Trang im đi -Thi quát lớn ầm ức -Lệ Hoa không bao giờ làm vậy.

-Chứ sao lại bỏ về nhà, khi sắp xuống ghe đi sang Côn Sơn.

-Nó... -Cẩm Thi mím môi nhìn Thang, dằn dò rồi nói -Nó bị bệnh lại, không muốn làm phiền sự quan tâm của cả nhóm mới lạng lẽ ra về.

-Đơn giản vậy à? -Thiên Trang nhún vai, điệu bộ khinh miệt ra mặt tiếp -Chính miệng Lệ Hoa nói rằng mình hoàn toàn khoẻ mạnh, còn cứ cãi tay đôi với Thắng dành đi là gì.

Tóm lại nó có khôn nhưng không ngoan, chẳng qua mắt được ai đâu. Thi về nói lại với Hoa, nghèo không phải là tội tham lam vụng về như thế này thì đáng khinh lắm. Số tiền đó dự tính tôi mang theo tới uỷ ban để quyên góp cho bà con vùng lũ, ai dè bị mất trộm, thật không đáng chút nào. Mua thuốc uống cũng không hết bệnh đâu.

-Thiên Trang cho Thuỳ Dương xin đi. Thật ra chưa biết thế nào, nói như thế mịch lòng lắm.

-Tới phiên Thuỳ Dương bênh vực cho Lệ Hoa sao?

-Đúng vậy -Thắng hấn giọng lên tiếng -Lệ Hoa không bao giờ làm thế, cho dù phải chết, hoặc đói khát. Tôi không tin đâu.

-Các người đương nhiên là một phe rồi không hòa với nhau sao được -Trang nổi giận -Gà nhà đâu nở bới mặt đá nhau, tôi đủ biết như vậy. Nhưng cần nhắc cho nhớ không ai học được chữ "ngờ" đâu.

Lệ Hoa cũng là con người cả mà. Cho là nó cam tâm chịu đói khát bệnh tật mà chết đi nhưng không lý nào đành lòng nhìn mẹ mình vì thiếu tiền.

-Nhưng số tiền đó so với bệnh tật của mẹ Lệ Hoa chả thấm vào đâu cả Thiên Trang biết không?
-Cẩm Thi cướp lời giận dữ.

-Đành là thế nhưng có vẫn còn hơn không. Các người không bị mất của nên chẳng xót ruột.

-Cũng không có quyền nghi oan cho người khác.

-Tôi khẳng định chứ không nghi oan cho ai cả.

-Trang... Trang that quá hò dò -Cam Thi buoc mieng nói nhanh vì không dàn duoc con tức giận soi trong lòng. Bởi nhỏ coi như vậy là sự sỉ nhục cho cả nhóm -Nếu biết trước làm bạn với con

gái thành phố khó chịu, khó gần gũi như thế này thì thà không còn hơn.

Chúng tôi tuy nghèo, ở vùng sâu xa hẻo lánh thiếu ánh sáng nền văn minh tân tiến như thành thị nhưng nói thật là không hề thiếu sự tế nhị và cái gì gọi là lịch sự đúng nghĩa, Thiên Trang có quyền và suy nghĩ thô thiển hẹp hòi của bản thân mình, nhưng không được phép suy câu tha thiếu trung thực về chúng tôi.

Minh, Thắng, tụi mình đi về, tới nhà Lệ Hoa hỏi cho ra lẽ, không thể để cho ai nói sao cũng được cả. Còn nữa, tới tai người lớn thôn xóm tụi mình còn chi thể diện, ra đường dám ngẩn mặt nhìn ai chứ?

-Thì à, bớt giận đi -Thùy Dương nhỏ giọng -Chuyện đâu còn có đó mà, xin nể lời đừng làm lớn thêm.

-VẬY, theo Dương thì Thi phải làm sao đây khi Thiên Trang đã nói thế? Theo mình chỉ còn cách quay về nhà Lệ Hoa lục xét thôi. Trang đến, ba mặt một lời là tốt nhất.

Thi nói xong quay lưng đi thẳng xuống ghe. Minh và Thắng cũng lục đục theo sau. Ngần ngừ một thoáng Thùy Dương kéo nhẹ tay Trang giục khế, kèm theo tiếng thở dài cố nén vì nhỏ đang ở trong một hoàn cảnh rất khó xử.

-Mình về thôi Trang. Xuống ghe đi.

-Không, tao cố giang ghe mày chứ về sau, không thêm đi chung với bọn nó.

-Kỳ cục lắm đó -Thùy Dương nhăn mặt khó chịu -Tự nhiên quậy lên làm gì để bây giờ khó nhìn mặt nhau.

-Bộ lỗi tại tao à?

-Chứ còn ai nữa? Biết phải chắc người ta lấy không lại nói càng. Ai chẳng có lòng tự ái và tự trọng.

Nói thật nhé. Việc này Trang quá đáng lắm. Biết đâu bỏ quên ở nhà ngoại, hoặc rớt dọc đường tới bến sông, chứ nhất thiết ở trên đường tới ủy ban đâu.

Trang thiếu thiện cảm với Lệ Hoa nên luôn nghĩ xấu về nhỏ đó. Nghèo là do phần số, ai muốn. Thông cảm và giúp đỡ Hoa không hết lại miệt thị. Ở xóm này nó rất được lòng Thùy Dương tin ở nhận xét đúng đắn của ngoại và bao vị cao niên họ không bao giờ nhìn lầm.

Vả lại Hoa sống từ nhỏ tới lớn nơi này, không ai lạ tính tình của nó.

-Nói thế tức mày cho là tao sai?

-Phải -Dương gạt mạnh đầu thay câu trả lời.

-VẬY tao không còn gì để nói nữa.

Thiên Trang bực dọc bỏ đi, lòng cứ ầm ục.

-Không chịu xuống ghe về, còn đi đâu nữa Trang?

-Thùy Dương hiểu tụi nó thì về chung đi, cứ mặc kệ Trang -Trang giận dữ không chịu, khiến

Thùy Dương cau mày bực bội vô cùng, không còn nén được lòng kiên nhẫn.

-Nhất định không về phải không?

-Tao...

-Nói được thì phải chịu trách nhiệm, theo mà về tới nhà Lệ Hoa. Lỡ làm thì xé to luôn cho rồi.

-Được thôi, bộ tao sợ à?

Chiếc ghe quay trở về xóm, nhẹ tênh hàng hoá, nhưng trĩu nặng giận hờn, nghi kỵ.

Cẩm Thi ngồi tụt phía sau lại cùng Minh và Thắng. Cả ba im thin thít như bị ngậm bồ hòn. Không khí của bầu trời sau cơn mưa như loãng ra quăng đãng mà sao Thùy Dương vẫn thấy ngọt ngào khó thở.

Ghe chỉ có năm người mà chia làm ba nhóm -Thùy Dương ngồi ghế trung lập, khó chịu vô cùng. Về mặt ai cũng lăm lăm cau có. Thậm chí như thù hận không thèm nhìn nhau. Chẳng còn chi hứng thú với sông nước. Minh cho ghe tăng tốc, rẽ nước lao vút vào bờ.

Nước sông đỏ ngầu phù sa, nhưng cũng lấm rác rưởi sau cơn lũ, gờ rút thành dòng xuôi về biển. Từng cụm lục bình với cánh hoa tím nhạt tả tơi trôi lững lờ, hững hờ, càng làm cho không gian tẻ nhạt hơn.

Ghe tắt máy tấp vào bờ. Thắng vọt lên, tay giữ chặt sợi dây kéo rít vào thân cây cong vẹo sông ngoằn ngoèo bao nhiêu là rẽ trắng đục nằm vắt vẻo chông cheo vào nhau như bao thân rận.

-Xong rồi, mời lên bờ giùm cho. Cẩm Thi, đưa tay đây, Thắng kéo lên để khỏi té.

-Khỏi cần -Thi cau gắt, bởi trong lòng còn đầy ắp nỗi giận khôn nguôi -Tôi tự biết lên, ở miệt ruộng vườn đâu tiểu thư đài các gì, lo chẳng người ta kìa. Thắng giở thì bộ đỡ đi.

-Ê! Giận cá chém thớt hả bà -Thắng la lớn -Làm ơn mắc oán, biết vậy ai thèm nói.

-Nhịn Thi một vài lời cho tao nhờ Thắng ơi, khổ quá trời, còn cố gây chiến -Minh lên tiếng nói như than -Làm được bao nhiêu điều tốt đẹp mà vẫn thấy buồn buồn thế nào ấy.

Thùy Dương vịn vào cây sào đó để bước lên bờ vững hơn, rồi hãy kéo Thiên Trang.

-Dương biết rồi. Còn Minh sao đứng đó hoài vậy?

Trang lặng im lên bờ không thêm nói gì thêm, lăm lũi đi trước, chẳng buồn chào hỏi ai một lời. Thùy Dương ái ngại cười gượng nói như một lời xin lỗi.

-Thông cảm nhé các bạn tánh nó xưa nay vẫn thế nhưng thật sự tốt lắm chẳng có gì đâu.

-Thi thật không hiểu Thùy Dương sao lại thân với Trang được, người đâu khó ưa, tự cao, tự đại. Nói càng làm ầu, đổ oan cho Lệ Hoa. Chẳng biết có mất tiền thiệt không nữa hay nói xạo.

Thi vốn chẳng ác cảm với ai, dù bạn mới hay cũ, nhưng chẳng lẽ lần này là ngoại lệ.

-Thôi bỏ qua đi - Minh xen vào -Có mất người ta mới nói. À phải! Thùy Dương về xem lại nhé,

tim được nhớ cho bọn này hay. Thật ra chung nhóm có chuyện thế này cũng ngại.

Sự thế thì không biết sao, nhưng mình mong rằng Lệ Hoa chẳng tệ hại như Thiên Trang nghĩ đâu.

-Dương biết, chỉ hy vọng tim được số tiền để giải oan và xoá bỏ khoảng cách của các bạn đối với Thiên Trang. Thuỳ Dương xin lỗi nhé.

-Có gì đâu -Thắng lên tiếng -Qua cây cầu nhớ cẩn thận nha Dương, kéo té đó. Tụi này về đây. Mai gặp lại ở uỷ ban xã nếu như Thuỳ Dương thấy thích.

-Nhất định mình sẽ tới. Xin chào -Dương vẫy nhẹ tay từ biệt các bạn. Mọi người chia nhau rẽ về hướng nhà mình.

Ngoại cười thật tươi đón Trang và Thuỳ Dương ân cần nói:

-Hai đứa giỏi lắm, ngoại có lời khen đó. Mau vào nhà thay đồ rồi ăn cơm.

-Con không đói -Thiên Trang lăm li đi vội ra phía sau với cái quần xắn cao tới gối, phơi bày cặp chân thon dài.

-Nó sao vậy Thuỳ Dương -Ngoại lo âu nhìn theo hỏi nhỏ -Lại cự với đứa nào trong nhóm nữa à? Ngoại thật không hiểu sao chẳng chịu hoà thuận.

Tụi con đứa nào cũng tốt cả mà. Hồi sáng đi chung, ngoại mừng lắm.

-Kệ nó đi ngoại ơi -Dương ngồi xuống ghế cạnh bà cần nhàn tiếp -Lúc sáng đòi đi, mới có chuyện này. Để con vào trong một chút, không thể mất vô lý như vậy được.

-Con nói mất cái gì hả Thuỳ Dương.

-Dạ tiền. Năm trăm ngàn của Thiên Trang, nó đổ cho Lệ Hoa lấy cắp.

-Trời đất, bỏ quên ở bộ ván sau nhà nè. Ngoại cất trong túi áo khi lượm đây.

-Thiệt hả ngoại -Dương reo lên mừng rỡ cầm lấy ngay số tiền từ tay bà. Nhỏ bật dậy thì thấy Thiên Trang đang cúi thấp mặt tần ngần ở cạnh cửa im lặng không nói câu nào.

Thuỳ Dương nhìn bạn lắc đầu chê trách nhưng không nói ra, bước lại gần.

-Tiền bỏ quên ở nhà nè Trang.

-Tao biết rồi -Trang nói nhỏ mà giọng điệu có cái gì đó nửa hối hận, nửa ngờ ngàng pha lẫn tự trách.

-Tâm trạng cô con gái thị thành hôm nay đột biến mạnh, ánh mắt nhìn đời nhìn người đã hoàn toàn thay đổi.

Chương 8/12

Thiên Trang ngồi bó gối, nhìn màn mưa giăng kín cả một góc trời, buồn không sao tả được.

Cái xóm nhỏ quê ngoại đột nhiên như trầm xuống im ắng đến lạ lùng. Cái im lặng của những người nhà họ, vô công rảnh nghề như Trang.

Còn mọi người dân nơi đây hầu như ai cũng bận rộn với công việc đồng áng của mình, khi mưa xuống ruộng.

Mùa vụ mới bắt đầu nhịp nhàng rộn rã, cùng reo vui như những tiếng chân trâu khua vang trong sương sớm khi ra đồng, sau đợt gà gáy sáng buổi bình minh.

Những bếp lửa hồng tí tách nhảy nhót với vẩn khói lam quán quýt mái tranh, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp, dịu dàng thuần hậu. Có vẻ chỉ ở miền quê đất nước Việt Nam mới có được.

-Trang! -Thùy Dương bước nhẹ tới đập vai bạn -Sao ngồi ủ dột vậy? Buồn quá hả? Mưa hoài là như thế đó.

-Không! Chỉ thấy băng quơ đôi chút thôi, chứ không hẳn buồn.

-Nói nghe có vẻ thi vị đấy -Dương ngồi xuống cạnh bạn, do dự giây lát rồi nói -Chút nữa đi xuống dưới xóm hả?

-Để làm gì? Ngoại biểu hả?

-Ờ, không có tại Dương rủ Trang thôi. Nghe đâu Lệ Hoa bệnh nặng lắm, muốn đi thăm.

-Nếu thế thì Dương đi một mình có lẽ hay hơn có Trang đi theo.

-Bộ Trang còn giận sao?

-Đâu có. Tại nhỏ Hoa không ưa mình. Vả lại, tính hai đứa có lẽ cũng không hợp lắm. Tới kỳ cục.

-Nhưng tội nghiệp Lệ Hoa -Thùy Dương nhỏ giọng -Nhà thi nghèo, bệnh tá lả. Mẹ nó chuyển viện ba bốn hôm nay rồi, chờ mổ, nhưng không có tiền. Ngoại đi gom góp lòng hảo tâm của chòm xóm. Cùng chẳng được là bao.

-Vậy phải tính sao?

-Dương cũng không rõ nữa.

Thiên Trang im lặng, đôi mắt nhìn ra cửa rồi nhẹ thở dài. Hình như trong đầu nhỏ đang bận rộn suy nghĩ vấn đề gì đó.

-Đi không Trang -Dương nhắc lại và chờ đợi.

-Không! Có lẽ Trang về thành phố thôi. Ở đây chán rồi.

-Gi kỳ vậy -Dương nhăn nhó đứng lên bước theo Trang -Chẳng phải nói ở đây hết tháng này hả?

-Thì có, nhưng bây giờ đổi ý, bộ không được hả? Dương ở lại đây chơi đi. Có thể, tuần sau Trang xuống.

-Nói thiệt không?

-Thiệt!

-Vậy định chừng nào về?

-Bây giờ nè.

-Trời đất, điên vừa thôi bà! -Dương kêu lên cau mày -Mưa thế này sao đi. Dầm mưa bị cảm như Lệ Hoa đó.

-Không sao đâu, Trang biết tự lo liệu cho mình.

-Chờ ngoại không?

-Chờ -Trang nói xong thì đi nhanh vào phòng soạn lại áo quần, tần ngần khá lâu nhỏ trở ra chìa tay về phía Thuý Dương nói -Đi thăm Lệ Hoa cho Trang gửi ít quà. Nhưng đừng nói là của tao đó.

Tự ái cao nó không chịu nhận đâu. Còn nữa, Dương gặp Minh và Thắng thì đừng nói gì nhé. Mặc kệ họ nghĩ Trang thế nào cũng được.

-Trang khó hiểu quá trời. Lúc thế này khi thế khác, như người cỡi trên ấy. Thôi đừng về, đợi sáng mai đi luôn.

-Ý Thuý Dương là....

-Ta về nữa. Đi hai về một buồn thấy mồ. Ở lại cũng chẳng vui gì.

là...

-Coi chừng ta chứ gì? -Trang dài giọng - Làm như tuổi mi lớn hơn ta không bằng. Định làm chi. Thôi không nhiều lời. Tóm lại ngày hôm nay ta nhất định về. Còn Dương phải ở lại, coi giúp gì được cho Lệ Hoa không.

-Nè! Mi giận lây qua ta à?

-Giận quái chi cho mệt chứ? Hơi đâu để bụng người dung.

-Nói vậy mà nghe được hả?

-Ai cấm -Trang bật cười khi nhìn thấy nét mặt Dương quạu đeo.

Nhỏ ôm vai bạn như dỗ dành.

-Ta hứa tuần sau xuống được chưa?

-Lấy gì để tin đây?

-Uy tín Trang chi, không lý nào Dương chẳng tin.

À phải! Khi này nói đi thăm Lệ Hoa đó, sao còn chưa ra cửa. Cứ đi đi ta nấu cơm cho.

-Khỏi! Thuỳ Dương lo xong rồi. Để Trang nấu chắc chắn ăn cơm ba tầng và uống chùng một hồ nước mưa khi kèm nôi cá kho quá.

Thuỳ Dương đứng lên đi ra cửa nhìn trời rồi nói vọng vào -Mây tan, chắc sắp hết mưa. Chuẩn bị về là vừa đó Trang ơi.

-Biết rồi. Sao Thuỳ Dương chưa đi thăm Lệ Hoa?

-Ta đợi tiễn mi ra khỏi đường đá đỏ mới yên tâm.

-Khỉ! Không cần phải thế đâu. Trang tự đi mình là được rồi.

Đầu đường tới nhà ngoại khá xa. Một lát Thuỳ Dương quay trở vào một thân ta chạnh lòng lắm. Kể ở người về, bùi ngùi khúc biệt ly sầu, không chịu nổi đâu Dương ơi.

-Nhỏ này -Thuỳ Dương cấu thật đau vào mạn sườn làm Thiên Trang nhảy nhồm cả hai bật cười.

Cái không gian ẩm đậm mưa gió như loãng đi với tiếng cười tươi hồn nhiên yêu đời của họ.

Trang ngồi lên xe, nheo một bên mắt tinh nhìn Thuỳ Dương -Về nhé. Nhớ thua lại với ngoại giùm ta.

-Sao nói đợi ngoại?

-Thì chính Dương hối ta về.

-Trang toàn vẫn lân. Thôi đi đi. Áo mưa lấy chưa?

-Rồi! -Trang nổ máy -Có mua gì không dặn đi.

-Tuỳ lòng hảo tâm của Trang, không dám đòi hỏi.

-Tốt quá hén. Nè! Kể tai Trang nói nhỏ cho nghe ta về mua luôn cái anh chàng khờ trồng cây si mỗi chiều trước cổng nhà của Thuỳ Dương đem xuống tặng cho mi luôn được không?

-Í -Thuỳ Dương ré lên đánh thật đau lên vai Trang làm nhỏ nhắn mặt nhưng lại cười vang, cho xe lao vút.

-Chạy cẩn thận nhé Trang -Dương làm loa tay gọi theo và đứng nhìn khi bóng bạn khuất dần theo con đường làng ẩm thấp vì mưa nhỏ mới quay vào nhà để chuẩn bị đi thăm Lệ Hoa.

Chiếc xe Trang thật nhọc nhằn cực khổ bởi quá nhiều ổ gà to lớn lầy lội dọc chiều dài con đường dẫn ra phố huyện.

Nó tăng lên, chụp xuống. Trời xe lạnh mà người Thiên Trang mồ hôi cứ túa ra vì phải tập trung giữ chặt tay lái.

Chiếc xe cứ chậm chậm đi vì không quen đường cho mấy. Trang mày mò như người đi trong đêm tối. Bởi lớp sinh ngập lấp xấp mắt cá chân do lượng mưa dai của mấy ngày qua.

Đôi giày và chiếc quần kaki đất tiền giờ lấm lem bụi đất li ti văng tung toé. Vấy bẩn cả lên người.

Nhỏ càu nhàu lấm bầm và hình như hơi hối hận với quyết định ra về trong ngày mưa tầm tã hôm nay.

Chợt chiếc xe loạng choạng chực ngã vì trơn. Bánh xe sau sụp xuống hố khá sâu. Trang hốt hoảng buông xe ngã chổng bánh quay tít.

Cũng may nhỏ không té, nhưng áo quần, mặt mũi toàn nhuộm cả màu đỏ đặc quánh của sinh lầy.

Ngoa ngán bực bội Trang đưa mắt nhìn quanh như cầu cứu ai đó. Con đường vắng ngắt không một bóng người.

-Chết rồi làm sao kéo xe lên đây. Bây giờ đi cũng không được mà về nhà ngoại lại càng khó hơn.

Tần ngần một lúc, Tran quyết định cởi đôi giày ném vào lòng rổ, xe cả luôn chiếc xe cứng đầu đang làm nũng cùng cô chủ nhỏ ì ra một đống.

Nhưng vốn tính tiểu thư, không dai sức, chỉ vài cái đẩy mạnh lực chút xíu thôi, Trang đã thở phì phò mệt oi là mệt. Mồ hôi cứ túa ra ướt đầm cả người và tuôn vào mắt cay xè.

Bực mình đến phát khóc trước tình trạng bế tắc thảm hại này. Trang lại đảo mắt nhìn quanh lần nữa.

Đôi mắt nhỏ reo vui khi phát hiện từ xa một anh con trai chạy xe đạp vững vàng lướt tới.

-Anh ơi, làm ơn giúp cho -Trang gọi nhanh -kéo hộ chiếc xe em lên.

-Tôi -Minh ngần ngừ rồi tụt xuống cởi nhanh chiếc áo mưa bọc kỹ lưỡng mấy cuốn sách vào giữa, trao qua tay Trang -Làm ơn cầm lấy giùm nhé.

-Ừ! Là Minh à? -Trang cười thật tươi và reo lên sung sướng -Tuông là ai..

-Tránh xa tí đi, coi chừng sinh văng đó. Lấm quần áo bây giờ.

-Ừ! Để Trang phụ Minh nhé.

-Khỏi! Một mình tôi được rồi.

-Nhưng chiếc xe này nặng lắm.

-Không sao đâu -Minh nói và lạng lẽ xoắn cao quần dài lên khỏi gối, lội xuống nhắc bổng bánh xe sau. Trang cầm tay lái khởi động máy đi. Lên tí ga thôi. Mạnh quá kéo luôn tôi à? Cẩn thận té đó. Còn nữa, đi chân không coi chừng bị đá đâm đau lắm, mang giày vô đi.

Trang chựng lại xúc động mạnh nhìn Minh một thoáng đầy hàm ơn vì sự quan tâm nhiệt tình của anh con trai này.

Ở trong cô con gái thị thành đông đảo giàu có kiêu kỳ này. Lần đầu tiên xuất hiện một tình cảm rất lạ, làm choáng ngợp. Nó ào đến như làn gió mát giữa đêm hè oi bức.

Tôi lau khô típ lửa, hy vọng nó sẽ chạy được. Trang làm theo lời Minh như một cái máy. Nhìn bàn tay thao tác lạnh có vẻ rất lạnh nghề máy này khiến nhỏ đâm thắc mắc, buộc miệng hỏi:

-Minh biết sửa máy à?

-Chút chút

-Ai dạy thế. Sau con trai ở đây giỏi quá. Công chuyện gì cũng làm được cả.

-Thôn quê mà. Ngoài việc học còn phụ gia đình lo toan mọi thứ. Biết chút đỉnh nghề máy cũng từ học ở lớp dạy mà ra thôi -Minh lau tay đứng lên để thử xe -Chạy rồi đó Trang.

-Ừ! Minh tài thật, không có may mắn gặp Minh. Trang chẳng biết mình sẽ làm sau nữa. Cảm ơn nhiều, nhiều lắm.

Nụ cười Trang thật tươi, làm cậu con trai ngẩn ngơ khi bắt gặp.

-Minh ơi.

-Gi?

Làm ơn một chút nữa được không?

-Nói đi.

-Trang muốn rửa tay chân. Liệu Minh có thể dẫn hộ xuống cây cầu đằng kia không vậy? Bản thế này, ra đường nhựa, người ta cười chết luôn.

-Cũng được nhưng nhớ rửa luôn mặt đó. Toàn là bùn đất.

-Thật không -Trang bối rối - Dính ở đâu hả Minh, chỉ hộ giùm đi. Nhỏ chùi lia lịa, nhưng càng vẽ hề thêm.

-Đừng chùi nữa Trang ơi....

-Tại sao chứ? -Trang ngơ ngác hỏi và vụt đỏ mặt quay nhanh hướng khác vì nhỏ kịp phát hiện bàn tay mình chính là thủ phạm tạo nên khuôn mặt lấm lùn như cô bé lọ lem.

Từ nhỏ tới giờ có lẽ đây là lần đầu tiên Trang biết đỏ mặt vì e thẹn.

Giữa hai người có cái gì đó ngượng ngập rất dễ thương. Khá lâu Minh mới lên tiếng. Giọng thật êm.

-Rồi chưa Trang, Minh dẫn đi rửa chân tay.

-Ừ đi -Trang cúi thấp mặt bước, nhưng đôi mắt vẫn len lén nhìn sang anh con trai vừa lạ, vừa quen. Vừa dễ thương nhưng cũng vừa đáng ghét.

Cây cầu cũng không hơn vì mặt đường, trơn trượt đến khiếp đảm. Trang mím môi lần từng bước chậm chạp nhưng vẫn không tài nào vững.

-Trang ơi. Cầm cây làm gậy chống đỡ trơn.

-Đưa đây xa quá không lấy tới thôi đi. Trang không rửa đầu ra tới đầu lộ nhựa hẳn tính.

-Ngoái đó làm gì có nước?

-Nhưng không lẽ nào không có chỗ rửa xe?

-Cái đó thì có, Minh gái gái đầu -Trang định lấm bẩn thế này để nguyên đi tới đó sau? Kỳ dữ lấm.

-VẬY chứ biết tính thế nào đây. Trang không đi cầu quen. Rửa chân không xong rất nhiều khả năng, uống nước no bụng luôn vì té.

-VẬY đi, Trang đừng cho tôi có ý đồ gì gì đó nhé -Minh ngần ngừ rồi nói nhanh -Đưa tay đây, tôi giữ vững hơn mà rửa chân.

-Thế cũng được -Trang thản nhiên đưa bàn tay xinh xắn thon dài của mình tin cậy đặt trong tay thô ráp đen đúa của Minh.

Tự nhiên giờ này họ cảm nhận được một tình cảm bạn bè rất thân thiết như có từ lâu. Thế là cả hai ríu rít như những chú chim sơn ca buổi sáng đang líu lo hát chào bình minh về muộn với ánh nắng mặt trời le lói sau những cơn mưa dài dầm nước.

Minh và Trang cười nói đi bên nhau, đoạn đường sinh lầy, trơn trượt ngán ngẩm trước mắt Thiên Trang đột nhiên thu ngắn lại đến tiếc rẻ khoảng cách xa lạ ngày nào bay biến.

Minh dẫn chiếc xe bóng ngời của Trang sau khi được tiệm rửa sạch sẽ nhìn cô nói:

-Xong rồi! Trang có thể về thành phố bây giờ hoàn toàn yên tâm.

-Cảm ơn Minh nhiều lắm nha -Trang cười thật tươi và thật đẹp để lún sâu một đồng tiền nơi má trái nhìn vào mắt anh con trai, duyên dáng tiếp -Cho dù mai này dù đi bất cứ nơi đâu, làm bất cứ điều gì và ở trong mọi lĩnh vực hoàn cảnh nào nữa. Trang vẫn luôn nhớ và đem theo hành lý vào đời của mình kỷ niệm đẹp, êm đềm ngày hôm nay..

Nhất là tình bạn cao thượng, vô ngần của Minh đó.

-Có gì xứng đáng đâu chứ? Chẳng qua chỉ là sự tình cờ và ngẫu nhiên thôi.

-Nhưng vẫn làm cho Minh bề trễ buổi học nhóm -Trang tinh nghịch -báo hại phải nghĩ phải không.

-Ừ! Nghĩ một buổi cũng chẳng sao.

-VẬY có rửa thắm Trang không?

-Làm gì có chứ?

-Hỏi thiệt nha Minh còn giận và ghét Trang như lúc mới đến không vậy?

Nếu có thì xin bỏ qua và tha thứ giùm -Trang cúi thấp đầu thi lễ như trong phim tiếu, khiến cả hai bật cười -Minh ơi -Trang gọi nhỏ -Tuần sau lo xong công việc Trang xuống đây nghỉ hè tiếp đó.

-Thật à?

-Phải! Minh hứa tập cho Trang chèo ghe nhé.

-Ừ! Minh hứa -Cậu trai gạt mạnh đầu cười mỉm khi thấy ánh mắt cô bạn gái long lanh sáng trong niềm vui thích rất vô tư và hồn nhiên.

Ở Thiên Trang có cái gì đó mà Minh không cảm nhận được như tình bạn chung lớp, chung trường, chung xóm như Lệ Hoa và Cẩm Thi.

Một tình cảm là lạ nhẹ nhàng nhưng đầy thân ái quyến luyến, chợt đến, êm dịu như loài hương thơm của hoa cỏ dại ven đường mà cũng ngọt ngào không kém hương vị kiêu sa của loài hồng cao quý.

-Còn nữa Minh ơi -Trang lên tiếng phá tan phút trầm tư của Minh -Tập bơi lội dưới sông nữa đó. Trang chỉ quen lội ở hồ thôi.

Nghe Thuỳ Dương nói muốn lội giỏi như Minh và Thắng phải cho chuồn chuồn cắn rún mới biết hả? Vậy có đau lắm không?

Trang là đứa con gái chúa nhát gan sợ đau, vậy làm thế nào tập bơi giỏi cho được. Nếu vậy thì tiếc lắm. Ngoài việc đó ra có cách nào khác không hả Minh?

-Đâu có đau gì! -Minh cười gãi nhẹ đầu theo thói quen -Bơi lội giỏi là do mình tập luyện thường xuyên thôi.

Trai ở miền quê sông nước không lội giỏi là khó chấp nhận.

-Thật hả Minh -Trang tròn mắt thích thú -Vậy là có cơ hội tập được rồi.

Còn nữa, lần này về thành phố Trang sẽ trở lại và dành cho Minh bất ngờ lớn. Tuần sau nếu đi học nhớ đợi Trang ở ngã ba này nhé.

-Khoảng mấy giờ?

-Mấy giờ Minh tan học? chiều hay sáng? Lỡ trời mưa có nghỉ không?

-Chưa bao giờ nghỉ. Kể cả lúc bão.

-Cũng có ngoại lệ đột xuất chứ?

-Không có đâu.

-Vậy độ mười giờ là Trang sẽ xuống tới đây. Minh nhớ chờ nha. Không gặp Trang giận đó.

-Tôi...

-Sao chứ? Minh đừng nói là không rảnh nha -Trang phụng phịu -Hay Minh còn ghét Trang.

Thật ra, Trang rất muốn kết bạn cùng nhóm Minh. Nhưng có lẽ do tính tình không được hợp với Lệ Hoa. Hy vọng lần trở về sau này tại Trang sẽ hiểu nhau nhiều hơn, cả Minh lẫn Thắng.

-Tôi cũng rất mong được như thế.

Mọi gút mắc ngày nào qua được cứ cho qua luôn. Coi như mình quen biết lại từ đầu.

-Ừ! -Trang gạt mạnh đầu cười tươi phấn khởi. Bây giờ Trang về nhé, hẹn gặp lại.

-Chúc Trang thượng lộ bình an.

-Cám ơn nhiều!

Chiếc xe lao vút đi, còn lại bên Minh là làn khói mỏng với tâm tư xao động mạnh và những tình cảm mới lẹ len nhẹ vào hồn của ngưỡng cửa tuổi vào đời.

Chương 9/12

Thuỳ Dương nhấp nhúm và lẩn tay bao nhiêu vẫn không tài nào dám bước chân qua mấy nhịp cầu tre vừa lắt léo, vừa trơn trượt. Nhỏ e dè nhìn người dân nông thôn bước chân vững vàng, để rồi đứng im, chôn một chỗ vì sợ té xuống con kênh nước đang xuôi chảy mạnh.

-Thuỳ Dương!

-Ủa! Thăng hả -Dương reo lên -Đi đâu vậy?

-Tới nhà Lệ Hoa. Còn Dương?

-Cũng đến đó. Nhưng không qua cầu được.

-Trơn quá, đi không quen rất dễ té.

-Dương cũng sợ như thế, cho nên cứ đứng ở đầu cây cầu này nhìn mãi qua bên kia, mà cứ ngỡ... Cầu ô thước gặp mưa ngâu vẫn không tài nào nổi liền hai bờ.

Dương vừa nói vừa pha trò, khiến Thăng cũng không nín được cười.

-Thuỳ Dương nói hay đáo để. Y như làm văn.

-Còn phải nói. Thuỳ Dương vốn là cây thơ văn của lớp đó -Nhỏ nghiêng đầu duyên dáng tiếp -Còn nữa nha Thăng, truyện ngắn Dương viết cũng được đăng và có tiền nhuận bút hẳn hoi, oai không bạn?

Thăng cười tươi gật mạnh đầu vẽ thích thú in trong đôi mắt -Bái phục Dương sát đất. Mai này có dịp làm ơn nha "sư phụ " truyền thụ cho đệ tử vài ba chiêu để thử thời vận hoặc đổi đời đi.

-Được thôi, nếu như đệ tử biết phải quấy làm lẽ ra mắt sư phụ coi tốt.

-Nghĩa là sau?

-Thì... -Dương vắn vẹo pha trò -Gà hay vịt gì cũng tốt như nhau cả.

-Thêm đĩa trái cây ngũ quả nữa thi mau lành nghề. Nhưng nhớ kỹ cho. Sư phụ này không ưa loại trái cây rẻ tiền đầu tẹ lấm cũng trái vải, bom, nho hay bòn bon, chocolate gì đó.

-Ồi trời ạ... - Thăng cười to sáng khoái - Chưa dạy chiêu nào, giờ đòi hối lộ dữ quá.

-Vậy chứ sao? - Dương chu môi rất con gái - Muốn học phải lễ, đó là quy luật tự nhiên. Cũng như Dương nghe ngoại nói "Muốn ăn phải lăn vô bếp" thôi.

-Trả giá được không Dương?

-Tất nhiên là không được rồi. Nhưng như thế này đi, đệ tử dẫn được ta qua cầu này, rất có nhiều khả năng miễn giám năm mươi phần trăm.

Tức là khỏi gà vịt chi cả. Hái vài ba trái ổi chín cũng được.

Dương nói xong thì cười nụ thật đẹp, khiến Thắng chột ngẩn ngơ đứng thừ người như kẻ mộng du.

-Thắng ơi - Dương gọi nhỏ - Sau im lặng vậy? Hay không chịu giúp giùm Thuỳ Dương?

-Đâu có - THẮNG bối rối né tránh cái nhìn trong veo màu mắt biếc của người con gái thị thành - Tại Thắng đang suy nghĩ xem nên đưa Dương qua cầu bằng cách nào cho an toàn, khỏi té.

Hay Thuỳ Dương chịu khó cỡi đôi dép ra nhé.

-Ừ! Dương làm ngay.

-Còn nữa, THẮNG đi trước.

Thắng gãi gãi tóc lúng túng không biết nên nói thế nào để THỤY DƯƠNG đừng hiểu sai lệch về mình. Cậu ngẩn ngờ do dự và đành im lặng luôn.

-Đi được chưa Thắng?

-Rồi...Nhưng...Dương cẩn thận nhé.

-Thuỳ Dương biết rồi. Thắng ơi, xin lỗi nhé làm ơn đưa tay dẫn giùm tôi đi, sợ té quá trời.

Giọng Thuỳ Dương như lo âu thắc thỏm, khiến Thắng ngoáy lại nhìn thì nét mặt nhỏ đã quá căng thẳng đôi mắt cứ chăm chú nhìn xuống chân.

-Dương đi bàn chân ngang cây tre như THẮNG nè. Nó không thể trơn trượt được. Còn nữa nhớ bình tĩnh đừng có run quá ảnh hưởng đến tư tưởng rất dễ té.

-Nhưng Dương sợ quá. Nước sau mà chảy mạnh quá.

Thắng nè! Sao xã mình không bắt cầu xi măng hả. Cao và cheo leo thế này, nhóc con sao đi học được lỡ trượt chân coi như té xuống nước trôi luôn.

-Té thì lội vô bờ, con rạch nhỏ xíu chứ có rộng lớn chi mà sợ. Tại Dương không quen. Tới bờ bên này rồi đó, có gì đâu. Dương lại cười và để tay lên ngực hú hỏn. Nhà Lệ Hoa không xa nhưng ngắt cây cầu cản đường. À phải! Bệnh Hoa thế nào hả Thắng.

-Cầm Thi nói đỡ rồi.

-Minh đâu? Sao THẮNG đi một mình?

-Học phụ đạo loại giỏi chuẩn bị thi cấp thành phố rồi. Hôm nay Thắng được nghỉ, nên tới thăm Hoa. Coi có giúp chi không. Sẵn gói tiền và quà của chi đoàn trường luôn.

-Ừa sao hôm nay Thuỳ Dương đi có một mình vậy? Còn bạn đâu?

-Về thành phố rồi. Tuần sau mới xuống. Đi hồi sáng lúc trời mưa.

-có chuyện gấp hả?

-Dương không biết. Tự nhiên đòi về.

-Kỳ vậy.

-Ừ, tính nó xưa nay vẫn thế!

Dương nói và khựng lại khi thấy Thắng rẽ vào lối nhà Hoa.

-Tới rồi Dương, vào nhà đi - Thắng giục và bước thẳng, cau mày nhìn bao quát như lục tìm thứ gì đó, Thuỳ Dương chậm chạp bước qua thêm.

Tiếng ho của Lệ Hoa từng tràng dài mệt mỏi. Nhỏ tựa người vào thành giường cũng cứ chỉ ọp ẹp không kém chi mái nhà tranh dột nát, thở nhọc nhằn cố hỏi giọng yếu ớt.

-Mới tới hả, Thuỳ Dương, Thắng? Ngồi chơi nhé.

-Hoa đỡ chút nào không? - Thuỳ Dương lo âu nhìn nhỏ bạn và đặt nhẹ tay lên vầng trán rịn mồ hôi vì nóng nực của Hoa - Trời ơi, cơn sốt cao quá!

Mấy hôm nay uống thuốc gì vậy? Coi chừng bị viêm phổi đó. Ho quá nhiều lại sốt cao nữa.

Không được rồi Thắng ơi, đem Lệ Hoa đi tới bệnh viện là tốt nhất.

-Cảm Thi đâu Hoa?- THẮNG nhìn quanh hỏi - Sao có một mình vậy?

-Thi đi về nhà rồi. Lát nữa mới tới - giọng Hoa như đuối dần, mệt mỏi và tiếp tục là những cơn ho kéo dài như muốn xé tung lồng ngực. Nhỏ gặp người cố chịu đựng. Nước mắt mũi tuôn ra rất thảm não, khiến cho người đối diện đau lòng lo lắng.

Dương rung rung nước mắt dùng khăn tay lau mặt cho Hoa, nhỏ giọng dỗ dành an ủi.

-Tụi mình đưa Hoa đi bệnh viện nhé, nằm thế này không tốt đâu.

-Hoa không sao chỉ cảm xoàng thôi.

-Không đơn giản như Hoa nghĩ đâu, nghe lời Thuỳ Dương đi. Nếu không kéo dài thế này mãi rất khó cho điều trị sau này đó.

Tuy không phải là bác sĩ, nhưng THỤY DƯƠNG chắc chắn Hoa bị cảm phổi rất nặng, không còn là cảm cúm bình thường nữa.

-Thôi Hoa không đi đâu - Hoa mệt mỏi lắc nhẹ đầu và nhắm nghiền đôi mắt đã thụt sâu vào hố.

Trông Hoa bây giờ tệ hại vô cùng. Hình hài chỉ còn tro da với xương cùng màu da đen xám.

-Hoa ngại gì chứ? Sức khoẻ là quan trọng lắm. Cả nhà này bây giờ chỉ còn trông cậy nơi Hoa.

Hoa ơi, nghe lời Thuỳ Dương đi bệnh viện nhé. Từ khoé mắt Hoa lăn dài đôi dòng lệ, hình như những lời nói của THỤY DƯƠNG làm nhỏ xúc động và tủi thân. Ai mà không muốn khỏi bệnh chứ. Nhưng tiền đâu mà có, cả nhà Hoa hiện tại là gánh nặng của lối xóm bà con rồi còn gì. Họ bo a dung đùm tùm, giúp đỡ về mọi mặt vật chất lẫn tinh thần.

Càng nghĩ, nước mắt Hoa lại rơi.

-Đừng khóc nữa, Hoa đang bị bệnh đó, hại thêm sức khoẻ! - Thuỳ Dương an ủi -Hoa hết bệnh

học thật giỏi và ngoan hiền là cô bác vui lòng rồi. An tâm trị bệnh đi nhé.

Còn nữa, Thiên TRang về thành phố có gửi tặng Hoa món quà nhỏ nè. Không biết là gì trong đó. Nhận đi và mở ra xem, biết đâu đấy là nguồn động viên lớn vì được thêm một tình bạn chân thành cao đẹp cho dù hai cuộc sống người thôn quê kẻ thị thành.

-Hoa...-Nhỏ nghẹn ngào tay run run cầm gói quà, rồi không biết nghĩ sao ngược đời mắt mệt mỏi vì sốt cao lên nhìn Thuỳ Dương thều thào hỏi:

-Thiên TRang không giận mình sao?

-Nó gửi lời chúc Hoa mau bình phục và còn xin lỗi nữa.

-Lời và câu nói này phải để cho phần của Hoa mới đúng. Tại bản thân mình luôn có ác cảm và thành kiến với con gái nhà giàu.

Thật lòng mà nói đó là tình nhỏ mọn đáng xấu của con gái.

-Bỏ đi...-Thuỳ Dương gạt ngang rất nhẹ - Sáng tới giờ Hoa có uống thuốc gì chưa?

-Cầm THI đi mua chưa về - Hoa cúi thấp mặt, giấu nước mắt - Mình làm khổ và cực cho các bạn quá, thật sự Hoa không muốn thế này đâu.

Lệ Hoa oà lên tức tưởi. Thuỳ Dương bối rối ôm chầm lấy bạn, cố tìm lời an ủi - Không có gì cả. Nín đi, khóc hoài, Thắng cười kìa.

-Ôi! - Thuỳ Dương kêu lên kinh hãi - Lệ Hoa sao thế này, Hoa...Hoa ơi...

-Gì vậy -Thắng bật lên lo âu không kém khi thấy Lệ Hoa gục hẳn vào vai Thuỳ Dương ngất lịm - Trời đất, tính sao đây Dương.

-THắng gọi giùm chú thiếm Lệ Hoa.

-Ờ...-Thắng vụt ra ngoài chỉ một thoáng là quay nhanh trở lại chìa chai dầu gió, nói gấp.

-Thoa hai bên thái dương cho Lệ Hoa đi. Tay chân coi bộ xanh đi và lạnh.

-Thắng phụ một tay, ở đó chỉ dẫn hoài làm gì?

-Chuyện gì vậy, chuyện gì? - Cầm Thi ủa vào như con lốc hối hả lo âu hỏi dồn - Lệ Hoa sao lại như thế này?

-THắng ơi, dẫn chiếc xe đạp ra đưa đi bệnh viện - Thuỳ Dương vừa xoa dầu vừa nói - Còn Cầm Thi, lo sửa soạn vài ba lô đồ mang theo.

-Nhà này làm gì có xe đạp - Thắng nhìn quanh -Mượn xe của Cầm Thi được không?

-Tất nhiên là được rồi -Thi cau mày lo lắng lên tiếng kèm theo cái thở dài tiếp -Thuỳ Dương ơi, THI và Lệ Hoa đã cạn tiền rồi.

-Thuỳ Dương còn nhiều lắm, đừng lo. Ủa! Lệ Hoa tỉnh lại rồi nè, không sao chứ hả?

Hoa lắc nhẹ đầu cố nhướng cao đôi mắt kéo mi sụp xuống.

-Sao nóng hơn lúc nãy vậy? -Thì bồn chồn - Hai ngày rồi chẳng ăn uống chi cả. Tính sao bây giờ đây Thuỳ Dương?

-Phải đi bệnh viện thôi - Thuỳ Dương đáp dứt khoát như mệnh lệnh.

-Hoa không muốn đi.

-Con khi! Muốn nằm chờ chết được à?- Cẩm Thi cau gắt - không nói nhiều, Thắng dẫn xe vào đây để Lệ Hoa ngồi lên đi.

-Ờ được. Nhưng cầu trơn quá,Lệ Hoa đi không vững. Hay mượn ghe đưa.

-Thì vòng đường nhà Minh. Tuy hơi xa nhưng an toàn, có đá đỏ, không sợ trơn.

-Vậy thì đi, chần chờ gì nữa - Thuỳ Dương giục tiếp và xốc đứng Lệ Hoa ân cần nói rất êm dịu - Ráng khỏi bệnh nay mai thôi. Nghe lời tụi này đi.

Lệ Hoa chỉ còn biết lạng lẽ làm theo lời nhóm bạn. Lòng nhỏ xúc động vô cùng với sự săn sóc âu lo của họ.

Chương 10/12

Tình bạn của họ đối với Hoa thật không dễ dùng lời lẽ nào để tri ân và diễn tả.

-Xong rồi, ăn cơm đi! - Cẩm Thi kéo tay Thuỳ Dương từ dưới bếp chạy ào lên nói lớn. Lệ Hoa, THắng và Minh cùng quay đầu lại và họ chọt bụm miệng để khỏi tuôn ra những tràng cười rộ.

Thuỳ Dương tinh ý nhìn theo ánh mắt của họ và nhỏ cũng phá lên cười.

Những nụ cười trong trẻo cao vút khiến cho Cẩm Thi tròn to mắt, ngỡ ngác nhìn nhóm bạn hỏi.

-Chuyện gì vậy?

-Thì ơi, làm ơn cho - Hoa cố nén nụ cười to lên tiếng - Lấy gương soi mặt và rửa giùm.

-Trời ạ, bộ dính lọ nổi sao? - Thi kêu lên đỏ bừng mặt và đi nhanh ra sau.

Chỉ một thoáng là Thi quay trở lại, hai tay chống mạn sườn chỉ từng đũa trong nhóm.

-Các người đó, xấu không chề vào đâu được! Ta làm bếp ít nhiều gì cũng dính lọ.

Không thèm chỉ giùm, cứ bò lăn ra cười. Bạn bè cái ngữ gì vậy? NÈ! Bữa chiều hôm nay Minh với THắng bị phạt phải ăn hết sáu chén cơm vun với rau muốn luộc chấm nước mắm ớt, cho chừa tật hay cười.

Còn Thuỳ Dương -Cẩm Thi bậm môi vẻ nghĩ ngợi khá lâu -phạt Thuỳ Dương cùng Lệ Hoa mỗi người ba chén ăn với cá lóc kho tiêu và canh bầu.

-Trời ơi, phạt kiểu ấy thì còn gì bằng.

Cả bọn reo lên tươi cười hơn hở chỉ có Lệ Hoa là nhìn hơi khác, lòng bất ổn, cố nén những tiếng thở dài nảo ruột.

Cả bọn ai cũng quá tốt với Hoa và Lệ Hoa đã nợ họ quá nhiều. Nhìn họ Hoa muốn nói rất nhiều, nhiều lắm lòng biết ơn của mình.

Bữa ăn dọn lên, nghi ngút khói thơm lừng những hạt gạo lúa mới đầu mùa, nhưng mẹ ơi lòng Hoa thổn thức và rung rức nhớ. Tự nhiên nước mắt làm mi Hoa cay cay rồi hai giọt lệ nóng lăn dài, không sao chế ngự được.

Bởi ở căn nhà này những buổi chiều về, khi khói bếp vờn quanh mái tranh, quán quýt ngọn trúc sau hè, là mẹ bươn bả quay về sau ngày lao động cực nhọc nơi đồng sâu ruộng cạn.

Mẹ cùng đàn con quây quần bên nhau cùng nói nói cười cười, cùng món ăn bốc khói.

Ấy vậy mà con ngồi đây trong vòng tay yêu thương chở che của mẹ bạn, còn mẹ, mẹ của con giờ này mẹ ra sao rồi?

Có phải đang vất vả vật lộn đau đớn cùng bệnh tật, với trần trở nỗi lo cơm áo gạo tiền cho đàn

con thơ dại.

Mẹ ơi! -Lệ Hoa gọi khẽ mẹ trong nỗi lòng nức nở âu lo khôn cùng.

-Hoa! -Thùy Dương ân cần đặt tay lên đôi vai gầy run run của bạn.

Nhỏ thật sự muốn thông cảm chia sẻ nỗi niềm đang âm ỉ cháy bỏng trong lòng Lệ Hoa về bệnh tình của mẹ -Đến ăn cơm đi. Mới hết bệnh đó. Phải ăn cho nhiều mau có sức khỏe.

-Tôi... -Hoa cúi mặt quệt nước mắt. Cả bọn lặng im...

Đảo mắt nhìn một vòng rồi Thùy Dương cau đôi mày thanh tú như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó. Mâm cơm nguội dần, nhưng chẳng ai buồn cầm đũa.

Lũ em Hoa no bụng vụt chạy túa ra sân hét toáng lên vô tư lự hồn nhiên như những chú chim nhỏ đang tung cánh giữa bầu trời cao lộng gió.

Tự nhiên Hoa ao ước mình được trở lại tuổi trẻ thơ ấy, không âu lo, không có những nỗi buồn thương vì bất tài vô dụng khi mẹ lâm bệnh. Chưa bao giờ Hoa tự sỉ vả và nguyền rủa mình như thế này, nước mắt cứ rơi rơi.

Thùy Dương nhìn các bạn rồi hắng giọng lên tiếng. Như người chỉ huy:

-Mau lại ăn cơm đi để nguội mất ngon. Xong xuôi nhà ai nấy về, lo chuẩn bị, mai lên bệnh viện thành phố thăm mẹ Lệ Hoa.

-Thật ư? -Hoa reo lên chụp vai Thùy Dương hỏi gấp -Hoa có được đi cùng không?

-Đương nhiên là được rồi. Bởi mẹ chắc cũng đang trông đợi con gái của mình -Dương bình tĩnh trả lời rồi tiếp -Minh, Thắng và Cẩm Thi có ý kiến gì không?

-Thi sẽ về hỏi ý mẹ, sáng mai sẽ trả lời.

-Hai tụi này cũng thế -Thắng nhìn Dương -Dù gì cha mẹ cho phép thì đi yên tâm hơn. Nhưng tin chắc mẹ sẽ không từ chối đâu.

Nói thật lòng nha, lên trên đó Thùy Dương phải bám sát tụi mình, nếu không, có đi không về thì chết cả đám.

-Yên tâm, chuyện đó Dương bảo đảm, còn nữa các bạn xin phép ba mẹ ở chơi vài ba ngày nhé coi như Thùy Dương chiêu đãi, tức là bao trọn gói.

-Được thế thì còn gì bằng -Hoa buồn rầu lên tiếng, giọng nói vẫn còn pha lệ -Nhưng chỉ xin các bạn một yêu cầu nhỏ -Hoa cúi thấp mặt cố giấu mà quệt ngang dòng lệ tiếp:

Hoa thật lòng muốn ở cạnh bên mẹ mà an ủi chăm sóc cho người thôi.

Mẹ bệnh đau, Hoa không còn lòng dạ nào mà cùng nhóm vui chơi được.

-Cái đó có lẽ tất nhiên rồi -Cẩm Thi xen vào -Thật ra nếu mẹ còn bệnh nặng thì tụi này cũng không đi chơi đâu.

-Như thế sao được, bao lâu nay Hoa làm phiền các bạn quá nhiều, giờ hy sinh nữa -Thật lòng

quá áy náy.

Hoa vịn vẹo mười ngón tay vào nhau đưa đôi mắt biết ơn nhìn cả bọn tiếp -Các bạn vui vẻ coi như Hoa rất nhẹ lòng.

-Nhỏ Hoa lúc này nói ra toàn những câu ơn nghĩa, khó nghe quá.

Minh cau mày bỏ đứng lên nhìn ra cửa -Tụi mình vốn là bạn, lúc hoạn nạn giúp được gì thì giúp có chi đâu nói mãi.

Còn nữa, mẹ Hoa cũng như mẹ của bọn này. Bác có khoẻ hơn mới có lòng dạ vui chơi cười cợt chứ?

Thôi! Lo ăn cơm đi rồi giải tán trời sắp tối rồi đó.

-Ừ! Nào ngồi vào đi- Thắng kéo ghế giục -Cầm Thi, Thuỳ Dương cả Lệ Hoa nữa. Tối nay Thi ở lại đây à?

-Không có -Cầm Thi cầm đĩa lên tiếng, Lệ Hoa khoẻ rồi, không cần nữa. Vả lại, mình về nhà để xin phép ba mẹ.

-Vậy Hoa thấy có được không? -Thuỳ Dương hỏi -Hay là mình ở lại đêm nữa cho vui.

-Khỏi đi, Hoa đã hết bệnh rồi, phiền các bạn bao nhiêu đó đã quá đủ.

-Nữa nói hoài. Thôi ngồi xuống mà ăn chén cơm nóng này đi chị hai lữ nhỏ -Minh đẩy chén cơm còn bốc khói về phía Lệ Hoa. Cả nhóm ăn thật nhiệt tình. Thuỳ Dương khen luôn miệng làm Cầm Thi phồng mũi cười nói huyền thuyên. Cả bọn buông đĩa khi thức ăn đã hết sạch. Thuỳ Dương bụng mâm.

-Để đó lát Hoa rửa cho. Dương theo các bạn về đi. KHông quen đường lại tối dễ vấp té lắm.

Cầm Thi ời, bó cho Dương cây đuốc.

-Để tôi đưa Thuỳ Dương về -Thắng lên tiếng rất thản nhiên, nhưng Cầm Thi thấy ung ức thế nào ấy. Nhỏ cau mày nhìn kín đáo quan sát Thuỳ Dương rồi không nói thêm, vớ túi xách đi nhanh ra cửa.

-Ê! Chờ tôi với Thi -Minh chạy vội theo, nhưng vẫn ngoái đầu nói to cùng Thắng -Tao về trước nhé Thuỳ Dương ời, chào. Mai sáng gặp lại.

-Ừ! Coi chừng té bây giờ -Thắng cũng la to không kém, rồi nhìn Thuỳ Dương hỏi -Về chưa Dương?

-Về! Tao về Hoa nhé. Thu xếp đi, dẫn bé Lan theo cho mẹ vui, chắc trên đó nhớ út lắm.

-Chỉ sợ nó quậy phá nơi công cộng.

-Ta giữ cho. Sáu tuổi rồi đã biết vâng lời, lo chi cho mệt.

-Cũng được, để tính lại coi the nao.

-Vay, Dương về nha.

-Ừ! đi cẩn thận đó.

-Biết rồi.

Dương và Thắng bước ra sân.

-Nè! Vào nhà đi, theo làm gì, sương xuống rồi. Trở vô đi.

Lệ Hoa không nói gì, đứng im nhìn theo bóng Thắng và Thuỳ Dương khuất dần, cùng màn đêm đen và trùm xuống vạn vật

Nhỏ thở dài lặng lẽ quay trở vào nhà. Bên tai bản hoà âm muôn thuở của côn trùng cứ thi nhau rả rả như khóc than ai oán. Càng làm cho Lệ Hoa nhớ thương, lo lắng về mẹ vô cùng.

Chương 11/12

Lệ Hoa căng to mắt nhìn xóay vào con đường bõn chõn thấy rõ. Mặt trời cứ cao dần và hình như quá vô tình trôi trôi mãi.

Thùy Dương vén cao tay áo nhìn chiếc kim bé tí tẹo nhích dần lên con số chín rồi chắc lưỡi.

-Nhỏ Thi này, không biết thế nào sao đến trễ quá trời. Đi trưa trời nắng chịu gì nổi.

Tối hôm qua đi về, Thi có nói gì với Minh không?

-Hơi bõn chõn nhưng Minh không rõ lý do.

-Sao không hỏi? - Lệ Hoa chen vào - Không biết mẹ nó có cho đi không nữa. Chờ thế này nóng ruột quá trời. Hay tụi mình đến nhà Thi đi xem thế nào.

-Lỡ nó đi tới đây bằng lối vòng thì sao? Cút bắt còn mất thời gian thêm - Thắng nói lớn - chờ độ mười phút nữa đi, không tới mình xuất phát.

-Bỏ Cẩm Thi ở nhà à? Không được đâu - Hoa vội cản - Nó sẽ giận lắm đó.

-Ai biểu đi trễ làm chi, toàn sử dụng giờ dây thun không, cà rà lượm thượm nhất là bà ấy - Minh càu nhàu -Đợi chờ là tui chúa ghét.

-Minh tập tành "ga-lăng" đi là vừa. Con trai cần phải kiên nhẫn một chút mới thành công! - Thùy Dương cười mỉm nói như pha trò, tạo không khí mới - Biết đâu Thi có chuyện gì đó đột xuất. Ráng đợi thêm đi, bất quá chiều khoảng ba giờ cũng còn kịp chán.

-nói gì như vậy - Minh lên tiếng rồi kéo ghế ngồi xuống, tiếp -Con gái sao cứ thích người khác chờ kỳ vậy THùy Dương?

-Bộ Minh đã từng chờ đợi ai rồi à?

-Đâu có, chỉ tiện miệng hỏi thế.

-Đừng chối nha, thành thật khai báo đi bạn -Thùy Dương lém lỉnh và soi mói điều tra Minh - Nói thật đi, có cần giúp đỡ gì không?

Chung xóm này hay xã khác vậy. Lọt vào mắt Minh chắc đẹp lắm hả?

-Thùy Dương ơi, tha cho Minh đi, không có ai đâu.

-Sao tin được đây?

-Hỏi thử thằng THẮng đi sẽ rõ.

-Không! Hai người chung một phe.

-Vậy nếu như Minh nói chờ bạn của THùy Dương thì sao?

_Tức là Thiên TRang hả? - Dương thích thú trở mắt nhìn Minh để đo lường xem xét mức độ thành thật được bao nhiêu phần trăm, rồi nói tiếp giọng.

THật ra TRang có nhiều tính tốt lắm đó Minh, coi vậy chứ cũng dễ thương và biết điều. Tóm lại ngoài cứng trong mềm. Học cùng rất giỏi chẳng thua Minh đâu.

Nhỏ đó giỏi đồng đều các môn. THầy cô ai cũng thương cả.

-Bởi vậy mới sinh ra tự mãn và tự kiêu! - THắng xem vào -Cá mặt kên kên đòi, nói năng khó ưa khó nghe,ai chịu cho nổi. Vô phúc lắm mới chọn nhầm người bạn gái như thế đó.

-Nè! Mà nói đủ chưa vậy? Nói xấu người vắng mặt mình cũng không tốt đâu.

-Phải mà không vậy Minh? - THắng ngạc nhiên -Hình như hơi lạ nha, tự nhiên bênh vực "bà chằn" đó.

-Mày nói khó nghe thì có - Minh đỏ mặt, nhưng THùy Dương tinh ý nhìn được, nhỏ cười mỉm định tra tởi nhưng CẢM Thi chạy bay vào hỔN hển gọi lớn:

-Hoa ơi, Lệ Hoa có tin vui rồi.

-Tin gì chứ -Hoa bật dậy như lò xo - Noi mau đi, tin gì?

-Đùng cho hay là Lệ Hoa trúng số độc đắc đó nha Thi - THắng hót lời liền bị nhận cái trừng mắt sắc như dao lam của CẢM THi làm cậu rụt cổ, le lưỡi thối lui nhún nhẹ vai -THêm một bà chằn nữa Minh ơi.

-THắng giảm bớt âm thanh lại, không ai nói mình câm đâu! - THi ngồi xuống ghế thản nhiên kéo ly nước về phía mình uống cạn - Thiên TRang bạn THiên TRang ở thành phố xuống rồi.

-Lãng xẹt! Chuyện nọ, xọ chuyện kia. Nói chưa xong chuyện này, nhảy sang chuyện khác.

-Còn Thắng, chuyên gia "chọt gậy bánh xe", biết gì đâu mà xen vào.

NGười gì khó ưa đến lạ lùng - CẢM THi cự -Tất nhiên phải có sự liên quan người ta mới nói chứ.

-Vậy sao không nói mau xem sao? - Dương giục - Ai liên quan với ai.

-Hỏi làm gì, mình về nhà ngoại sẽ biết rõ thôi - THắng lại lên tiếng -Nói trước, ai thân với nhỏ đó cứ đi.Tôi thì không!

-Nói ít một chút được không? -Minh kéo tay THắng chỉ cái ghế ra hiệu - Mà làm ơn ngồi xuống đây cho Lệ Hoa nhờ.

Không biết gì thì vừa cột để nghe cho rồi, lên tiếng hoài. Con trai chi bẻm mép quá.

-Chí phải! Mắng như thế cho THắng chừa cái tật cướp lời rồi nhảy tọt vô miệng người khác để ngồi.

CẢM THi nói và trừng mắt hình như muốn uy hiếp Thắng để rồi cuối cùng thì liếc cái đuôi sắc lẹm như lưỡi dao lam.

Nhưng lần này Thắng phản công mạnh - Vậy chứ THi nói tôi nhảy miệng ai để ngồi cho lọt,

chắc người đó cũng "mồm năm miệng mười" rộng tới mang tai quá.

-Thắng! - Thi ức không chịu được, nên quyết định dùng tới "sát ung thảo" của mình. Mười ngón tay vươn ra và chụp tới, nhưng Thắng do có đề phòng nhảy vội đi nơi khác cười khúc khích như trêu tức thêm đối phương - á da, tôi sợ quá!

Hoa nôn nóng chặn ngang sự đuổi rượt của hai bạn, nhăn mặt lên tiếng.

Coi như Hoa năn nỉ đi Thắng, làm yên ngồi yên cho Cẩm Thi nói việc gì kia.

Đừng quên là tụi mình còn lên thành phố, Hoa phải thăm mẹ thôi.

Giọng nhỏ buồn bã thế nào ấy khiến Thắng giật mình ngồi ngay lại vị trí cũ.

-Khỏi lên thành phố chi cho mệt và tốn kém - Thi nói tiếp - Tóm lại lần này "đại ân nhân" của Lệ Hoa là một đối thủ "đáng gờm" khi trước.

-Ai vậy? Nói đại ra coi - Thắng nhồm lên giục thì bị Minh ấn mạnh vai ngồi trở lại.

-Thì Thiên Trang chứ ai.

-Thiên Trang ư? - Thùy Dương kinh ngạc - nói rõ hơn một chút được không?

-Dĩ nhiên là được rồi. Lúc sáng tới nhà ngoại định rủ Dương đi sang đây tập trung lên thành phố.

-chuyện đó ai cũng biết rồi, nói mãi dài dòng quá!

-Thắng này xen ngang hoài. Im đi cho bọn tao nhờ -Minh như nổi quạu, cự - Nói tiếp đi Thi.

-Ừ! -Thì nhìn Thắng xuôi cò, nhỏ cảm thấy rất hài lòng, hắng cao giọng nói tiếp - Thì gặp mẹ Lệ Hoa và bà thiếu ở nhà ngoại đó.

-Thiệt sao Thi? - Hoa chụp vai bạn rối rít - Mẹ mình sao rồi, khoẻ không, có sao lại về, mỗ rồi hả, nhanh như vậy à? Hay bị đuổi viện vì không có tiền?

-Bình tĩnh đi Hoa, để yên cho Cẩm Thi nói hết - Thùy Dương ấn vai bạn -Nè, ngồi xuống đây đi.

-Dương ơi, Hoa sợ sự thật sẽ là - Nhỏ oà lên khóc. Cẩm Thi cau mày gắt - Lệ Hoa dạo này mau nước mắt đến lạ, chẳng chịu nghe đầu đuôi, ắt giáp gì cũng khóc được cả.

LÀ chuyện đáng vui, đáng mừng lúc này tôi nói rồi đó "chi hai lú nhỏ ơi".

Mẹ hết bệnh rồi, mà không cần phải mổ, nghe rõ chưa?

-Thật hả Thi? Ôi! Sung sướng quá mẹ ơi... -Giọng Lệ Hoa reo vui không gì tả xiết, nhỏ ôm chầm lấy Thùy Dương cười ra nước mắt.

-Thật ra là sao vậy Thi?-Minh từ tốn hỏi -Nghe có rõ ràng không vậy?

-Lối xóm đông nghẹt nhà ngoại thăm hỏi chúc mừng kia, sao không nghe rõ được.

Bác sĩ nói chỉ cần chạy tiau cũng bán tan sỏi nơi gan rồi, không cần phải mổ.

-Trời ơi, mẹ ơi con vui quá! -Hoa hét toáng lên - đi mau, tới nhà ngoại, mình rất muốn gặp mẹ

các bạn ơi. Đi đi nhé.

-Khoan đã! THi chưa nói xong mà đi nổi gì.

-Vừa đi vừa nói cũng được vậy, Hoa không thể chần chừ thêm giây phút nào nữa đâu!

-Nhưng ta cần nói cho mi biết để chuẩn bị tâm lý và lời cảm ơn Thiên TRang và gia đình bạn ấy!

- Thi nói nhanh - Họ chính là người ơn của Hoa.

-Tại sao?

-Bởi TRang đã giúp đỡ mẹ Hoa nhiệt tình trong điều trị kể cả tiền bạc vật chất, còn đem xe nhà mười hai chỗ ngồi đưa về tận nơi này.

-Thi, Hoa không nghe lộn chứ? Hay mi nói lầm.

-Không tin thì tới đó mà hỏi.

-Rất có thể là như vậy - THuý Dương nói lớn giọng không giấu nổi niềm vui.

-Chú ruột Thiên TRang vốn là một giáo sư tiếng tăm và uy tín ở bệnh viện Chợ Rẫy. Ông rất cung kính Thiên TRang. Nó mở lời nhờ vả, ông lập tức chấp nhận ngay, chẳng khó khăn chút nào.

-THật vậy sao Dương?

-Nói dối Hoa làm gì. Thôi không đi thành phố nữa, mình về nhà ngoại mừng mẹ Hoa nhé các bạn.

-Không ngờ tính tình như thế lại quá tốt -ThẮng phân vân lên tiếng.

-Trang còn không nghĩ tới hướng chi là Thắng. Đi được chưa?

-Đi! - Cả nhóm ra sân đi nhanh về hướng nhà ngoại.

Hoa nói cười riu rít. CHỈ có Minh là hơi trầm lặng. Bởi lẽ cậu đang suy tư theo đuổi riêng một hoài bão và tình cảm mới lạ đối với cô bạn gái vừa thoát quen đã thấy quá gần.

Minh thật sự rất vui nhưng niềm vui còn phong kín chưa thể nói cùng ai, có lẽ chỉ duy nhất một người là Thiên TRang hiểu thấu!

Chương 12/12

Chiều! Đi giữa những con đường đất đỏ được bao quanh là những cánh đồng lúa đang thì con gái xanh muốt mà như tấm thảm nhung chạy ngút ngàn tầm mắt. THấp thoáng xa xa những rặng tre ngà khác, làng quê Việt Nam đẹp vô cùng, bạt ngàn bao câ trái, ôi giữa khoảng trời cao lộNg gió, rộng thoáng khoáng đãng là những cánh điều sải cánh nhiều kiểu dáng, vẽ trên nền trời xanh bao đường nét tuyệt vời của buổi chiều còn nhuộm ít nắng vàng sót lại.

Sợi dây chỉ bé con con nối liền cánh điều căng gió lung chùng trời và đất. "Đời thường và khát vọng!"

Trong không gian khoáng đãng bình an, những cổng đường làng đẹp đến lạ lùng. Trang đi cạnh Minh, cả hai cùng im lặng mà nghe lòng dịu êm như đang say vì vị ngọt của cây quả đầu mùa.

Họ nối bước bên nhau đi lần về dòng sông xanh thắm lững lờ trôi, êm đềm thơ mộng.

Màu sông như màu mắt Thiên TRang ngọc ngà dịu mơn, nhưng lắm lúc cũng biến động.

Cạnh bãi đậu ghe là Thuỳ Dương và THắng, họ đang xếp và thả trôi theo dòng nước bao chiếc thuyền con xinh xắn, chòng chành rồi lững đãng trôi về nơi vô định.

Hoa và Cẩm THi từ đâu ùa ra các có mỗi người xô mạnh TRang và Minh vào nhau rồi tuôn chạy biến đi, mang theo hơi gió âm vang bao nụ cười hồn nhiên vui nhộn, chứa đầy niềm tin lẫn sức sống vươn lên, như bao cánh điều bay bổng...

Chiều thật đẹp! Có lẽ trong suốt cuộc đời...ít ai có được những buổi chiều như thế này. Nó là hành trang cuộc sống là kỷ niệm êm đềm...là vàng thơ ký ức.

Ôi mùa hè!...Mùa hè chói chang nắng... nhưng ngọt ngào tình cảm của miền quê ngoại.

Việt Thi